

THEOLOGICVM ⁷²⁹⁴

CERTAMEN

PROCOMITIIS

PROVINCIALIBVS

AVGVSTINIADV M

BOETICÆ PROVINCIÆ

ILLIBERITANA VRBE

CELEBRANDIS

DIE TRIGESSIMA MENSIS APRILIS

ANNO DOMINI M.DC.LXVII.

INEVNDEM IN SVO MAGNO,

MAXIMO MAIORI GRANATENSI CONVEN.

TV ECCLESIAE SOLI AVGVSTINO

PATRI S. D. C.

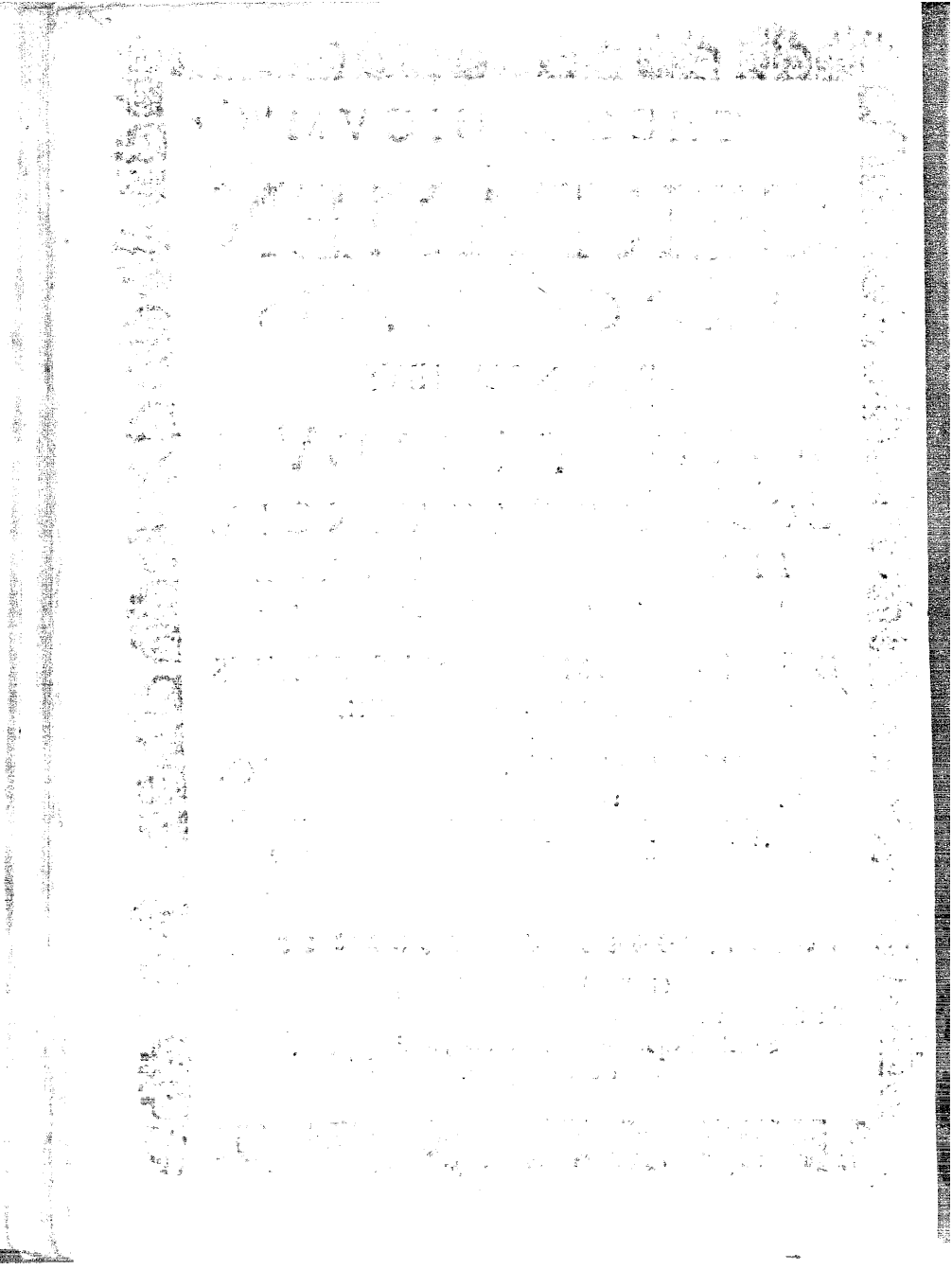

GRANATAE,

Ex Officina Regia Balthafaris de Bolibar , Typographi

Sanctæ Inquisitionis Tribunal, in Angiportu

de Abenamar.

SERMONES, Y CONCLVSIONES DESTE CAPITVLO.

S *ABADO* treynta de Abril, en que se haze la Eleccion, despues de la Missa del Espiritu Santo, haze una Oracion Latina à los Padres. E lo haze el P. Lector Fr. Antonio de Aguilar.

DOMINGO primero de Mayo se haze Fiesta à N. P. S. Agustin. Predica el P. M. Fr. Alonso Muñoz, Disfador desta Prouincia. Y à la tarde preside Conclusiones N. P. M. Fr. Iuan de Vera, à Fr. Gabriel de Villaoslada.

LVNES se hazen las Honras de los Excelentissimos señores Duques de Arcos, Patronos de la Prouincia. Predica el P. Regente de los Estudios del Conuento de Sevilla Fr. Francisco de Figueroa. A la tarde preside el P. M. Fr. Francisco de Guevara, Prior del Conuento de Ezja, à Fr. Baltasar de Cea.

MARTES se haze la Fiesta de S. Tomas de Villanueva. Predica el P. M. Fr. Antonio Carrillo, Prior del Conuento de Sevilla. A la tarde preside el P. M. Fr. Iuan de Zamora, Compañero de N. P. Prouincial, y Secretario de la Prouincia, à Fr. Antonio de Palma.

* 2 MIER-

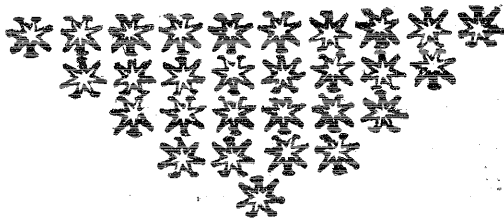
MIERCOLES se haze la Fiesta de nuestra Madre S. Monica, en su dia. Predica el P. M. Fr. Diego Moreno. Y à la tarde preside el P. M. Fr. Alonso Nieto, Prior del Conuento de S. Lucas, à Fr. Andres de la Cruz.

JUEVES se haze la Fiesta à S. Guillerimo. Predica el P. M. Fr. Iuan de Arze, Prior del Conuento del Puerto. Y à la tarde preside el P. M. Fr. Francisco Syluestre, Prior deste Conuento de Granada, à Fr. Luis de Molina.

VIERNES se haze la Fiesta à San Iuan de Sahagun. Predica el P. M. Fr. Ignacio de Marquina. Y à la tarde preside el P. M. Fr. Bartolome de Flores, Prior del Conuento de Cadix, à Fr. Diego de Roxas.

SABADO se haze la Fiesta à S. Clara de Montefalco, y S. Rica de Casia. Predica el P. M. Fr. Miguel de Pineda. Y à la tarde preside el P. M. Fr. Diego de Leacgui, Prior del Conuento de Medina, à Fr. Ioseph de Tena.

DOMINGO se haze Fiesta à S. Nicolas de Tolentino. Predica el P. M. Fr. Pedro de S. Nicolas. Y à la tarde preside N. P. M. Fr. Francisco de Burgos, à Fr. Bartolome de Ayrola.

IMPERIALIS

MAGNARVM ALARVM

EZECHIELIS AQVILA, QVAEQVINOVE
Regnorum Diadematibus aureis mirifice exornatis, sed
pennarum varietate admirabilis sapientiae, & virtutis
totam terram, immò plus vltra aëquorum
spatia peruolas;

EX MARMORIBVS TVIS, ATQVE COLUMNIS
tamquam ex rupibus serpentes culparum criminibus sinuo-
sos vigilantissima indefesso plumarum labore per-
tractas, atque in celum detrahis;

EX LIBANI MONTIS MEDVLLA VTRIVSQVE
Iurisprudentiae tuae, toto Coelo, ditionis tuae Regiones
quam plurimas potentissime regis, atque pacatis-
sime moderaris:

GRANATENSIS

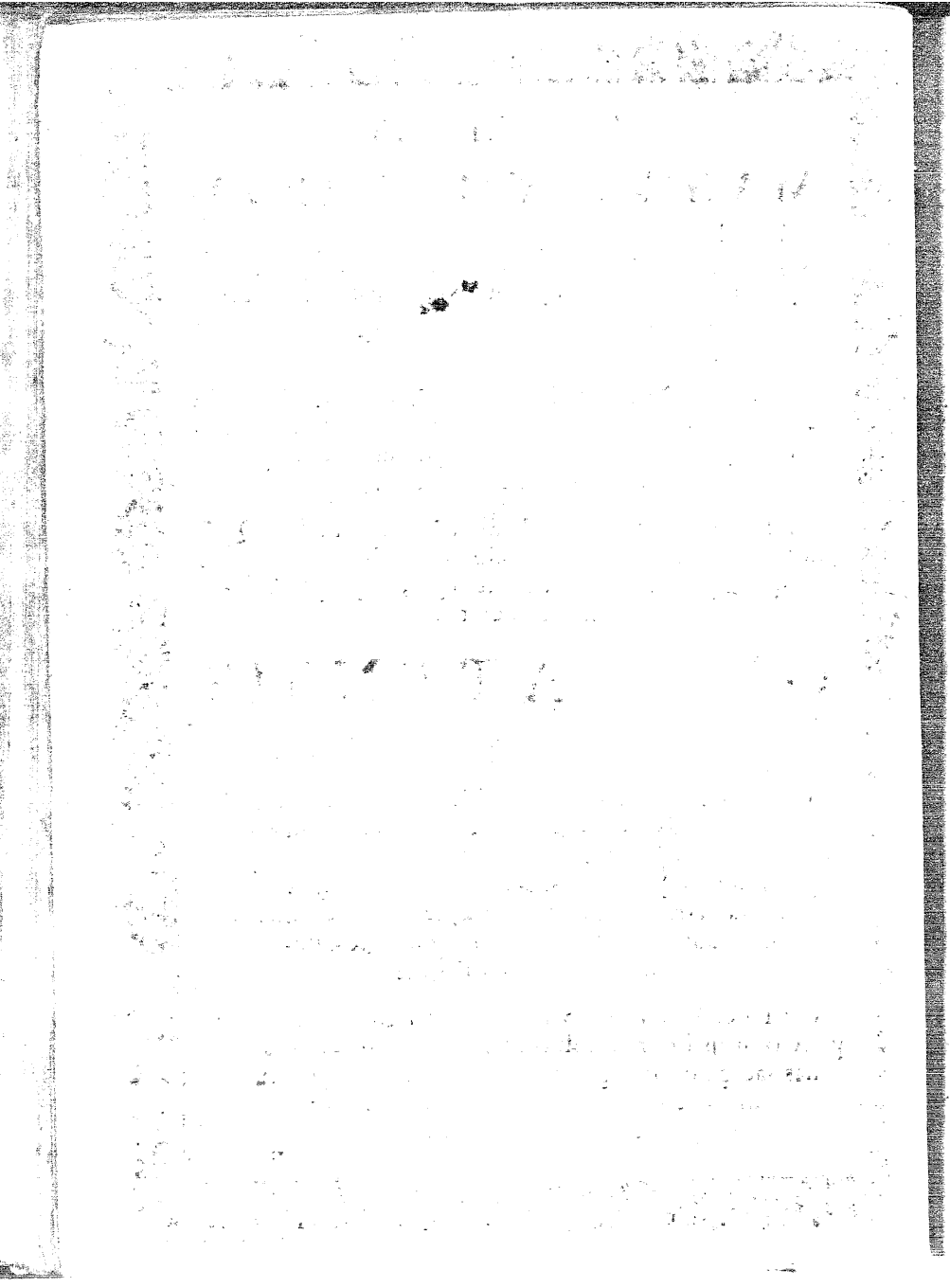
REGALIS CANCELARIA,

TOTO TERRARVM ORBE CELEBERRIMA,
Senatoribus tuis peritissimis, sanguinis claritudine Sole
fulgentioribus, quorum incomparabili virtutum, ac sapien-
tiae luminibus viget veritas, iustitia coruscat, fugit falsitas,
iniustitia marcescit, Senatui tuo sublimibus coronato
splendoribus, Integerrimis Iudicibus, & Con-
sulibus tuis praecclarissimis

BOETICA AVGVSTINIADVM RELIGIO
pro Comitibus Prouincialibus Illiberitana vrbe celebrandis
has Sacrae Theologiae conclusiones in aliquale gratitu-
dinis obsequium celsitudini tuae, tuaeque
Altiudini D. S. C.

A

PRI-

PRIMA CONCLUSIO.

THEOLOGIA, Sol refulgens inter scientias, diuersa quasi tempora ambit. Noctis scilicet, Auroræ; & Meridiei. Tenebrosam igitur tempus, quod Fidei est, tanta caligine nostrum obumbrat intellectum, quanta à scientia diuina claritate gaudet. Auroræ similis inuenitur Theologia, dum sub vrabra principiorum Fidei, & claritate à demonstratione accepta respicitur; imitatur meridiem, propter claritatem, qua in patria omnia à beatis clarè cognoscuntur, utpotè principijs lumine superioris scientiæ nonis innititur: vnde à naturalium principiorum subalternatione subterfugere cōsentaneum est. Prædicta scientia tum orta ab vna, vel duplici de Fide præmissa; aut ab vna naturali, & de Fide altera; vnica tantum in specie manebit subalterna. Hęc nostro intellectu agone elaborata ad habitū ordinis naturalis reducere conamur, absente Spiritus Sancti infundendi gratia: nam, si hęc alicui infunderetur, esse habitum supernaturalem indubitanter fatebimur: quę doctrina utpotè vera sapientia necessaria est ad nostras veritates roborandas, & ad perfidos hereticorum errores negligendos.

SECUNDA CONCLUSIO.

IVRE magno Theologia scientia est appellanda, & quia diuinarum rerum est scutatrix, & quia ipsum Deum sub ratione Deitatis tamquam attributionis obiectum sibi vendicat; circa quod scientiæ practicę, & speculatiuę rationem sortitur, cum hoc sanè comparitur principaliter speculatiuam rationem capere. Primū enim, quod hęc scientia indicat, est esse Dei, cuius immensum & enustatis abyssum silenter etiam inanimata demonstrant. Prædicatum existentiæ in Deo, talitèr ab Essentia Diuina exigi arbitramur, vt sit de quidditatio, & forma-

li conceptu eiusdem, & ut potè nobilissimum ens præ omnibus tuum esse antiquissimum ab æterno existit; ad summam eius bonitatis similitudinem, quæ simpliciter, & essentialiter imparticipata manet, immo potius omnia de eius bonitate emendicant. Quapropter hæc propositio *Deus existit* per se est nota, & secundum se, nobis autem absente longa discursus operatione ignota per se remanebit. Deus igitur, cui nullus æqualis perfectionis inueniri potest, omnem perfectionis plenitudinem à se possidet, taliter, ut nulla sit, quæ in ipso formaliter, vel eminenter non re-
luceat.

❖❖ TERTIA CONCLUSIO. ❖❖

TALITER Deum perfectissimum efficiendi modum gaudere tenemus, ut cum summa eius simplicitate omnimodam actualitatem obtinere iudicemus: ex quo clarè videtur constare, omnem compositionem tam realem, quam rationis à sua perfectissima simplicitate esse prorsus relegandam: uti-
cumque esse, ita decet Deo, quod Fidei consentaneum videatur, præter rationes, quibus eius præsentia in omni loco efficaciter comprobatur; & sic ratio formalis contactus, est ipsa operatio Dei immanens, secundum quod transitiva est ad effectum positiuum producendum; unde esse præfens rebus, erit facere res, quas producit præsentibus conspectui suo per intuitionem; spiritualis autem modus existendi enuntiatur per gratiam: supposita dispositione gratiæ, & charitatis in anima, & contactu Dei per modum operantis, resultat specialis modus præsentia physica, & realis, non solum dando dona sua, sed personaliter inhabitando: semper manens vnum indiuisibile tam in essentia, quam in natura; ad quod tuto defendendum Angelici Præceptoris probationes efficaciores ac tutiores esse indicamus.

❖❖ QUARTA CONCLUSIO. ❖❖

3

IMMVTABILIS Deus apparet ex ratione actus puri
ita, vt ex eius immutabilitate enuntietur æternitas
importans realitèr, & possitiue durationem, & non
solum vniuersitatem aduratione abstractam; vnde
esse æternum nequaquam per negationem mensuræ
constitui valebit, quamuis aliquomodo perfectiori præ alijs
illam possideat: vnde æternitas non solum erit mensu-
ra ipsiusmet Dei, sed etiam mensura omnium creatura-
rum, vt potè immutabili modo comprehendens omnes il-
larum durationes, ita, vt res ante suam esse successiuum
coexistent æternitati, prout eleuata ad altiorem mensu-
ram (secura semper immutabilitate Dei tam in natura,
quam in essentia, quod de eius vnitæte etiam saluatur, sup-
posita tamen distinctione inter attributa inter se, & essen-
tiam, quæ nullatenus realis possitiua, nec formalis ex na-
tura rei nuncupatur, sed rationis ratiocinatæ rationem for-
titur) visio beatifica mensuratur quadam mensura, quæ
æternitas participata, & distincta ab æuo potest nuncupa-
ri, quæ omnia continentur in Deo, taliter quod Deus, &
vniuersum non efficiant aliquid perfectius, quam ipse
Deus solus.

❖❖ QUINTA CONCLUSIO. ❖❖

OMNIPOTENTEM Deum, & Magnum esse,
non solum Fides clamat, sed naturali lumine
plane ab effectibus demonstratur, nam, quia re-
rum conditor, se extendit ad omnia possibilìa
producenda implicationem in Deo non dicentia, taliter,
vt à sua potentia creaturarum actiua omnem excludat re-
lationem realem. Eius effectus primarius indistinctus se
tener a voluntate, & intellectu diuino: quapropter ope-
rationes ad extra sunt in tota Trinitate indiuisa, licet om-
nipotentia ex se non indigeat tribus Diuinis Personis ad
crea-

creaturarum productionem, ita, vt si per impossibile non omnes tres, sed vnica tantu remaneret Persona, scilicet Patris, & creatura ad sui adequatam productionem: quidquid erat necessarium inueniret, & potestas producendi creaturas saluaretur illa sola, sicut & essentialis connexio necessaria cum creaturis; ex qua præter illam intensiuam infinitatem, quam ex eius entitate deducimus, aliam extensiuam cognoscimus, vt potè causam perfectissimam potentem perfectiori modo, quod creatura suis viribus potest causare.

❖ ❖ ❖ **SEXTA CONCLUSIO.** ❖ ❖ ❖

LVCEM ita Deus habitat inaccessibilem, vt à nulla facultate corporea valeat pertingi: quamobrem Deus inuisibilis prædicatur, visibilis tamen conceditur ab intellectu creato, non proprijs viribus relicto, sed aliquo dono supernaturali superuestito, ratione cuius eleuationis gloriatur; sic enim intellectus dispositus (siue Angelicus, siue humanus) potest Deum intuitiue videre, & de facto videt tamquàm obiectum specificatiuum, & terminatiuum: vnde intellectiuam potentiam concurrere ad visionem virtute adequatam, & immediata reiciimus, ac proinde, & tamquàm receptiuam formæ supernaturalis concurrere concedimus, cum ex se ad Deum tamquam ad obiectum improporcionatum tendere videatur: ex quo colligitur non reperiri in homine appetitum naturalem innatum ad visionem Diuinæ Essentiæ, non solum secundum specialem gradum intellectualitatis humanæ, sed etiam secundum gradum Deo, Angelo, hominique communem. Similiter appetitus naturalis elicitus non potest ferri in visionem beatam ex motiue supernaturali, absque virtute eleuante, & proportionate potentiam.

❖ (* * *) ❖

SEPTIMA. CONCLUSIO.

VT beatus Deum intueri valeat, speciem impres-
sam de facto necessario esse requisitam tā longe
abest, quod eius possibilitatem, iam de potentia
absoluta, iam de ordinaria potentia, è medio
tollere necessarium esse iudicemus, similiterque intellec-
tum posse producere verbum expressum quidditatiue re-
presentatiuum Essentiæ Diuinæ de medio tollimus: vnde
ad visionis beatæ productionem solum lumen gloriæ in-
tellectum exigere compertum est: cuius exigentia talis
conditionis exiit, vt de posse magno absque illo beatus
non valeat in visionem protrumpere: nos verò in illo vir-
tutem adæquatam collocamus, totamque agendi rationem
esse censemus; taliter, vt nec Diuino posse inspecto auxi-
lium aliquod extrinsecum ad similem eliciendam sufficiat.
Ex quo consequenter dicemus lumen minime esse conna-
turale creaturæ, neque esse creaturam possibilem, cui pos-
sit esse connaturale: cum hoc tamen sit intellectum non
mere passiuè exerceri erga visionem, nec esse instrumen-
talem causam productiuam visionis, sed per virtutem
coramunicatam per lumen in esse causæ principalis ope-
rari.

OCTAVA CONCLUSIO.

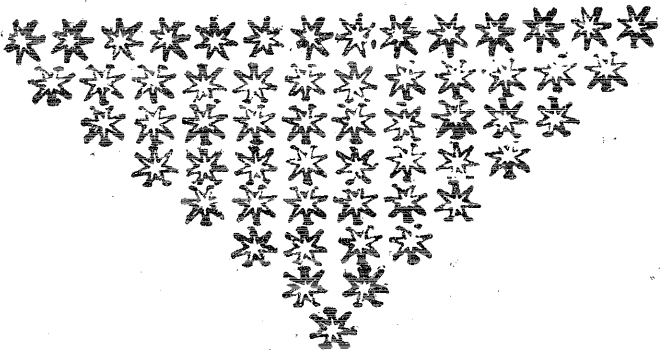
PLVRES esse beatos, qui magis Deum alijs pene-
trant, nullus ambigit. vnde quod omnes non æquē
tur in visione beatifica, cuncti fateri tenemur, hæc
autem inæqualitas ab intellectus inæqualitate nõ
provenit, sed ex inæqualitate luminis desumitur, taliter, vt
positis duobus intellectibus perfectione naturali paribus,
dummodo in lumine gloriæ non æquiparentur, visio inæ-
qualis manebit: vnde excessus progrediens ex paucitate,
vel multiplicitate meritorum non est sufficiens ad inæqua-
litatem visionis proximè, bene tamen remote. Quocum-

que

que igitur gradu luminis beatus p̄ditus sit, omnia, quæ in Deo formalitèr suat, pertingit talitèr, quod implicet visio intuitiua, & quidditatiua, quæ ad vnã, & non ad alias perfectiones terminetur, vel ad prædicata absoluta, & nõ ad relatiua: cum quo optimè dicimus stare, beatos in Deo non omnes creaturas posibles, & existentes intueri, licet tamquam in causa aliquas posibles ex vi visionis videantur à beatis. Ex existentibus videntur à beatis illæ creature, quæ pertinent ad cuiusque statum, ab initio suæ beatitudinis.

(❁ ❁ ❁ ❁ ❁ ❁ ❁ ❁)

Propugnabuntur à Fr. Gabriels de Villaozlada, sub præsidio R. P. N. M. Fr. Ioannis de Vera. Die 1. mensis Maij. Anno Domini 1667.

PRINCIPI

EXCELLENTISSIMO,
INTER PRIMATES NOSTRAE HISPANIAE
proceros primo, inter ingentes Heroes maximo, inter
optimates optimo, maiorum geritilijs multipliciter ma-
iori, sed in cunctis eminenter magno, magnanimoque
semper, omnibus numeris absoluro viro, nobilitatem
ipsam nobilitanti, prestantissimo
Domino,

Patronoque semper amantissimo nostro

D. D. FRANCISCO
PONCE DE LEON,

QUEM ARCORVM FAVSTIS, SVORVMQVE
meritorum factis illustribus plenum, victoriatum, cele-
berrimum Ducem, Marchionem, Comitem, &c.
felicititer personantis buccina famæ
tempora canunt:

Tibi, inquam, quid vltra?

HAEC TVA BOETICA AVGVSTINIANA
Prouincia auida tibi offerendi maiora, immo omnia
volens, tibi manus vacuas, super plena tamen
affectibus afferens corda,

HAEC THEOLOGICA ASSERTA,
loco omnium, amoris, benevolentiz, atque obse-
quij signo D. S. C.

B

PRI-

1911

EXCELLENCE

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
RESEARCH REPORT
No. 100

BY

ROBERT M. HARRIS

AND

WILLIAM R. HARRIS

CHICAGO, ILL.

1911

PRINTED BY THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILL.

1911

CHICAGO, ILL.

CHICAGO, ILL.

CHICAGO, ILL.

CHICAGO, ILL.

CHICAGO, ILL.

PRIMA CONCLUSIO.

ALTI^{VS}TUDO diuinarum Sapientia, & Scientia Dei, quam incomprehensibilia sunt iudicia eius, & inuestigabiles via eius! Incurabilitatem scientiæ Diuinæ admirans Diuus Paulus 1. ad Romanos exclamat. Eius existentiam, non solû scripturæ, & Doctõrũ testimonijs attestare cogimur, sed naturali etiam ratione manuduemur. Græci enim Theos nomẽ Deo imposuere; Theos autẽ videre, seu intelligere significat, teste Damasc. lib. 1. de fide, c. 11. Deus enim est summè immaterialis, simulque summè intelligens: tota ergo (omissis alijs gubernatione, & perfectione D. desumptis rationibus) ratio probans Deũ esse intelligentem, tanquam à ratione à priori, ab immaterialitate cum D. Thomæ desumitur. Ad rationem scientiæ strictè sumptæ multiplicitas cognitionum non requiritur, cum subiecti perfectionem, & decorem scientiam esse omnibus procomperito sit; cognitionum autem pluralitas ex subiecti oritur imperfectione; ideoque in Deo ratio scientiæ strictè, & formalitèr sumptæ requiritur.

SECUNDA CONCLUSIO.

NATVRÆ Diuinæ essentia adæquatè, & physicè conflatur ex omnibus perfectionibus absolutis, & relatiuis; metaphysica autem eius essentia non in ratione entis a se, nec in infinitatis predicato, nec in omnium collectione, sed adæquatè in actuali intellectu saluatur. Cum Deus sit perfectissimum operans, affirmamus esse causam rerum per scientiam practicam, quæ approbationis scientia communiter solet nuncupari; consequenterque tenemus esse adæquatam diuisionem à Thomæ traditam per scientiam visionis, & simplicis intelligentiæ; inter quas non agnoscimus scientiam mediam; scientia visionis speculatiua est, eius ob-

icetum sunt illa, quæ fuerunt, sunt, & erunt, omnia autem ista cognoscuntur per istam scientiã. Simplicis intelligentiæ scientia est virtute practica, sed non terminatur ad præterita, præsentia, vel futura, sed tantum ad possibiliã.

TERTIA CONCLUSIO.

DOMINVS sapientia fundavit terram; Prouer-
bior. 5. scientia autem, quæ est causa rerum, non
est simplex notitia, sed visionis, seu aprobatio-
nis scientia. Obiectum primarium, & specificatiuum, seu ratio formalis *sub qua* Diuinæ cognitionis est Essentia Diuina; obiectum vero primarium seu ratio formalis *que* non solum est Essentia Diuina, sed etiam attributa, & relationes, etiam si ratione nostra distinctæ ab essentia concipiuntur, & hoc modo aliquam connotationem dicant ad creaturas; secundarium autem Diuinæ cognitionis obiectum quidquid est extra Deum esse defendimus, & etiam entia rationis, peccata, & priuationes obiecti secundarij rationem participant. Cum Deus comprehensiuus possit cognitione, & ratione istius quidquid est in obiecto, & omne cognoscibile attingat, euenit, quod non solum in se ipso, verum etiam in se ipsis omnes intueatur creaturas; & Deus similiter non solum in se ipso, sed etiam in ipsis creaturis se ipsum ita videat, vt nulla inde oriatur imperfectio. Ex quo oritur difficultas: quomodo, scilicet, Deus in creaturis se ipsum intueatur? Cui, non solum abstractiue, sed intuitiue etiam Deum in creaturis se ipsam videre,

asserendo, respondemus.

(***)

(***)

QVAB.

••• QUARTA CONCLUSIO. •••

7

FUTURA contingentia nullam ex se habent determinatam veritatem, ratione cuius moueant cognitionem ipsorum; quare neque antecedenter ad decretum de ipsorum futuritione, neque in essentia sua ante decretum considerata, sed præcisè in essentia sua ut determinata per decretum tanquam per id, quod italia futura causat, cognoscuntur à Deo; & huiusmodi decreti dari voluntatem elicitiuam in Deo ex intellectualitate euidenter probatur, cum nulla possit inueniri intellectualis substantia, quæ volitiua non sit; quare eo ipso, quod in Deo scientiam admittamus, probamus voluntatem, non quidem voluntatem per modum actus primi separati ab actu secundo, neque per modum actus primi principiantis realiter volitionem, cum affirmemus esse impossibilem, quamuis principium radicale in Deo admittamus.

••• QUINTA CONCLUSIO. •••

DEVS appetitum habet innatum, non solum respectu perfectionum absolutarum, sed reatiuarum etiam in ipso intrinsecè existentium; habet similiter appetitum ad communicandum se creaturis. Cum Deus sit ens summè perfectum, & bonum, nequit aliqua ratio maiore voluntati Diuinæ propensi, & ita necessario se diligit; & est primarium, & specificatiuum Diuinæ volitionis obiectum. Possibiles creaturæ, ut possibiles libero amore afficiuntur à Deo. Triplex cognoscitur à Theologis amor, desiderij, scilicet, gaudij, & secundum se, seu stricti, & licet Deus non habeat desiderij erga se amorem, amore tamen stricto suas prosequitur perfectiones. Libertas Diuina est quid intrinsecum Deo formaliter, & in re, indistinctumque à volitione necessaria, qua se diligit Deus; vidè in
en-

entitate intrinseca volitionis necessariz cum connotatione ad varias & oppositas denominationes, quas potest habere sine sui mutatione, libertatem Diuinam consistere affirmamus.

❖❖❖   **SEXTA CONCLUSIO.**   ❖❖❖

ALTISSIMAM rerum respectu omnium in Deo providentiam reperiri rationis lumine omnibus innotescit : cuius principalissima pars est inscrutabilis, mentesque prætervolans humanas Diuina prædestinatio, qua superna, incomprehensibilisque Maiestas creaturam rationalem in suum finem transmittit, & in hunc modum a Magno Parente Nostro Augustino apertissime diffinitur : *Est præscientia, & præparatio beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur, quicumque liberantur.* Ad quam prædestinationem tam intellectus, quam voluntatis plures requiri actus in dubium vertis non est ; primus actus ex parte intellectus requisitus est, qui terminatur ad essentiam, bonitatem, & Omnipotentiam Diuinam cognoscendam ; secundus est cognitio possibilitatis gloriæ, & mediorum efficacium conducentium ad adeptionem gloriæ ; tertius verò, & primus ex parte voluntatis actus est, quo Supremus Dominus his, vel illis Gloriam conferre efficaciter intendit ; quartus, est actus intellectus, qui vocatur consilium, cuius officium est voluntati media proponere, vt eligat aliqua ex illis ; hunc actum sequitur alter actus, & est electio efficax mediorum, actus scilicet voluntatis ex illis medijs propositis aliqua in particulari efficaciter eligens.

(❖❖❖)

SEPTIMA CONCLUSIO.

8

IN Deo actus imperij intellectualis monastici reperitur, estque ad prædestinationem valde necessarius, ad intellectum, in quantum practicus est, pertinet, non tamen cognitionis ratione destituitur: huius igitur actus proprium munus id esse dicitur, videlicet, media ut iam e cæta voluntati proponere, & ipsius usum actuum, & executrices potentias mouere, ita ut posito imperij actu infallibiliter ponenda sit operatio. Actus actiui vsus voluntatis est distinctus saltem ratione nostra ab actu electiuo mediatorum, cum duplex respectus in vno, & altero actu reperitur. Quos omnes actus ad prædestinationem necessarios esse iudicamus. Pluribus ommissis prædestinationi acceptationibus, in præsentis solum pro interna, & æterna transmissione seu ordinatione, qua creatura intellectualis per certa, & infallibilia media ad vitam æternam transmittitur re ipsa consequendam, sumitur, iuxta prædictam diffinitionem.

OCTAVA CONCLUSIO.

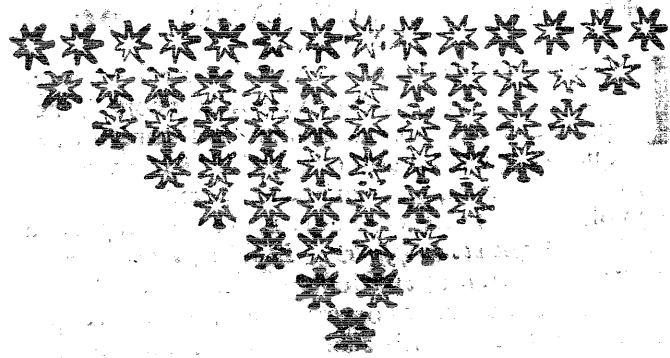
IN actu intellectus formaliter, & in recto sita est prædestinationis essentia; non verò in actu consilij, neque in actu cognoscente bonitatem Diuinam, neque in alio inter enumeratos posito, sed in actu imperij connotante tamen, seu præsupponente actum Diuine voluntatis. Iuxta testimonia Diui Pauli, cap. i. ad Ephesios: *Eligit nos in ipso, &c.* Et ibi: *Qui prædestinavit nos, &c.* Afferuimus electionem efficacem electorum ad gloriam absolue ante eorum præuisa merita stare, que tribuit Deus prædestinatis adultis, ut cum effectu consequantur vitam æternam. Plures esse prædestinationis effectus neminem fugit, quos in duplici collocantur fictione: alij eliciti, & imperati alij nuncupantur; inter elicitos gloriam, gratiam, & alia dona ponimus; in-

ter

ter imperatos vero substantiam prædestinati, omnesque
res ordinis naturalis, permissionem quoque peccati,
etiam ex præintenta penitentia nu-
meramus.

Disputabuntur in Almo S. P. N. Augustini Granatensi
Cœnobio pro Comitibus Provincialibus per Fratrem Bal-
thasarem de Cea, sub præsidio P. M. Fr. Francisci de
Guevara Astigiensis Conventus Prioris. Die 2. mensis
Maij. Anno 1667.

MAGNANIMO

ERGA EGENOS PRINCIPI,

PAUPERVM LIBERALISSIMO PARENTI,
miræ pietatis mari magno, utique manibus spatioſo, vnde
tot in dies miſericordiæ flumina egrediuntur oppreſſis, tot-
que ad Dei cultum, & domum ipſius fabricandam ſpa-
tiandam elargitiones aureæ plenæ hya-
cintis collucent.

ORNAMENTO LITTERARVM OPTIMO,
prædiuiti virtutum ærario, melioris ſapientiæ, ac prudenti-
æ ſtenamari, morum ſpeculo, errantium luci, arca-
norum indagini, coeleſtium pignori.

PERVETVSTI COLLEGII SALMANTICENSIS
Sancti Bartholomæi clamide olim condecorato, Alme-
ricenſis iam diu, Abulenſis poſtea, ac denique in Granatenſis
Archiepiſcopatus meritiſſimè culmen cuncto, gregis ſui
pacatiſſimo Governatori, velut Argos ijs, qui ſibi
ſubiiciuntur, inuigilanti.

MAGNO (INQVAM) ERGA PAUPERVM
ſobolem charitatis mari, terminum Granatenſis dignita-
tis tranſgredi recuſanti, ne lachrymaretur orba parente,
cum ipſe ad Conchenſis Præfulatus prouen-
ſetur faſtigium:

Illuſtriſſimo, ac Reuerendiſſimo

D.D. IOSEPHO ARGAIZ

HVIVS CLARISSIMI COGNOMENTI PRÆ-
clariffimo Soli, Boetica Aureliana Prouincia pro ſui cele-
bratione Capituli hæc Theologica Aſſerta offert libens,
vt fauceat, ſupplex deſert, vt foueat.

P. R. L.

MAGNANIMO

REGIA EBENOS PRINCIPALI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

DEI ORPHO ARCAIN

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

LAUREA M. LIBERALISSIMO TALENTI

PRIMA CONCLUSIO.

ARCANVM Sanctissimæ Triados mysterium, quod veluti mare altissima flumina, lic cætera Fidei nostræ experat mysteria, ita omnem subterfugit, seu potius superfugit mentem, vt n^ol. & creata, siue Angelica, siue Humana, quæ naturali cursu, illud venari queat, & ratione aliqua adinventum demonstrare: Fidei solum supernaturalis luminis additū debemus ad eius cognitionem; quo ductus intellectus Vnum Deum in Trinitate, & Trinitatem in Vnitate veneratur profitens vnam essentiam cum tribus realiter distinctis Personis identificatam Patre scilicet, Filio, & Spiritu Sancto: quarum Patrem a patre, Filium a Patre, Spiritum Sanctum a Patre, & Filio procedentem confitens duas tantum dari in Deo processiones cognoscit: quas vtrique non transeuntes actiones, sed inmanentes defendit: non adæquate cum principiorum relationibus identificatas; nec ex æquo ab essentiali intellectione, & volitione distinctas; cum esse ipsam intellectionem, vt Paternitatem, & ipsam volitionem, vt Paternitatem, & Filiationem modificatam propugnet.

SECUNDA CONCLUSIO.

VTRIVSQVE processionis terminorum principiorum Quo duplex consideratur: aliud remotum, & radicale, aliud proximum, & formale: remotum, & radicale in vtralibet est Essentia Diuina nunc in Patre inspecta, nunc in Patre, & Filio considerata: proximum vero respectu cuiuslibet est diuersum: respectu enim termini processionis primæ Diuina intellectio Paternitatem, & Filiationem in obliquo respiciens. Istarum ergo prima processio dicitur Generatio, cuiusque terminus (Verbum scilicet) est Filius: secunda autem non generatio, sed solummodo processio; illiusque terminus

(Sanctus videlicet Spiritus) nec est, nec potest denomina-
ri Filius: sed cur? Cum ei tota etiam diuina sit communi-
cata natura? Varias vias ad inueniendum discrimen en-
cogitant Theologi; sed nos, quibus non licet a M. N.
P. Arguunt doctrina, nec verbis; tenari, dicimus: Ver-
bum esse Filium, quia procedit, et natus: Spiritum Sanctum
non esse Filium, quia procedit, et uerus: ad que intelligenda nil
esse necessario aduendum ex ipsius intellectiois, & voli-
tionis essentis factis, superque noscitur.

TERTIA CONCLUSIO.

RELATIONES Diuinae inter se realiter distine-
ta ab essentia non sunt realiter discrete; sunt
tamen aliqua distinctione discriminate: qua
tamen? Hoc opus, hic labor! Subtilis penna
quandam aduenit Scotus suo nomine dignam; quam
ex natura rei, seu formalitatis; a formalitate intelligimus,
inde minorem rei arte; maiorem autem distinctione ra-
tionis cognoscimus: hanc uero, adhuc si concederemus in
rerum natura dari; solum inter creata predicata meta-
physica; immo etiam inter aliquas perfectiones diuinas,
que attributa uocantur inueniri posse fateremur; non au-
tem inter relationes; & essentiam; cum ad verificanda
predicata contradictoria, que de illis formata verifican-
tur; non nobis uideatur sufficere, nec difficultatis pondus,
licet subtilissima lenare: inde ante mentis operationem
solum concedimus distinctionem uirtualem inter relatio-
nes, & essentiam: non quae tantum distinctionis funda-
mentum prebeat; sed quae per aequiuocantiam distinguit
ea, quae post mentis opus rationis ratiocinatæ distinc-
tione discreta, & distincta cognoscuntur cum suorum con-
ceptuum excusione: quae in se Relationes non
sunt perfectionem.

QUARTA CONCLUSIO.

RATIIO, seu nomen Personę Tribus diuinis conuenit differere & discriminatim: alia est enim Personę Patris, alia Filij, & alia Spiritus Sancti. Quia in illis quibus in esse Personarum constitutas personarum conceptum ad esse adiuuati Patris, qui substantialiter, & vere est Pater, ingentis nominatur, & hac ratione, qua non in aliquo positio formatur, sed in eadem omnis productionis passus negatione consistit; ab alijs dignoscitur, est Verbum Principium, quod, ipsum proferens, & ut Verbum essentie, relationum, & etiam creaturarum possibilitatum: ex quorum omnium obiectorum cognitione Verbum Diuinum per se exigit procedere: similiter a Patre accipit spirituum Spiritus Sancti virtutem communicatam: qua ex utroque procedit spiratus: inde Pater, & Filius dici possunt vni principium passus spirationis, si ly *vni* principium substantiue, siue in abstracto sumatur, verum si adiectiuum; seu in concreto duplex principium sunt essentialiter ab huius spirationis termino requisitum: ideoque Spiritus Sanctus a Patre, & Filio distinguitur realiter: in hypothesis enim, qua consideraretur a Filio non procedere, nec ab ipso distingui erat necessaria consequentia inferendum.

QUINTA CONCLUSIO.

INTER opera, que a tota Trinitate eliciuntur ad extra, principem locum tenet Angelica natura, præstantior homine, simillima Deo, & inique exemplaris opus primum. Angelos esse, & existere Fide Diuina constat: eius Sacra Scriptura sepe, sepius testimonium præferente; demonstrari a priorum existentiam minime valet: aliquam autem a posteriori, variisque cognosci posse sentimus: eos esse substantias spirituales completas per se subsistentes definitas: relegantes ab ipsis omnem compositionem ex forma, & materia, non solum corpo-

rea,

rea, quam respondent, verum etiam spirituales, quam im-
plicat habere: ex quo legitima consequentia deducitur
Angelos ex natura sua esse incorruptibiles, & inannihila-
biles: hoc tamen intellige, quatenus incorruptibile, & in-
annihilabile potentiam positivam exigentem corruptionem,
& annihilationem, vel ad illam conducentem ex-
cludit: non autem quatenus incorruptibile, & inannihila-
bile non repugnantia, vt annihilatus, & destruat, oppo-
nitur, & simul torquet ex predicto antecedenti iniquitate
infectis Angelos, de facto omnes esse diuersae, & homi-
speciei, & aliosque esse, qui solum numerica distinctione
differuntur.

SEXTA CONCLUSIO.

INDE si Deus semper Angelos conderet, vt de facto
eos conditos esse sentimus, eorum numerica mul-
tiplicatio non esset possibilis: si vero quos de facto
condidit, annihilaret, vel alium essendi ordinem sta-
tuisset, similem multiplicationem intra eandem atho-
miam speciem esse possibilem defendimus: cumque in hoc
rerum ordine sit materię carentia ratio, propter quam nō
iudicamus possibilem, in supposita rerum serie multiplica-
tioni nō obviaret similis carentia materię. Aliquando An-
gelos corpora assumere, vt visibiles appareant, procom-
perto habemus: tunc ergo ipsa vi motricis virtutis ex ae-
re formant addensato, & crasso, in figuramque hominis, vel
alterius animalis, in cuius corpore se fieri, manit: hos vo-
lent, redeunt, & que in se, aliqua eliciunt opera, per que
non corpus, sed ipsa Angelica vivit natura. Perfectissimo
pollent intellectu, & licet perfectior sit humano, tamen ab
iporum substantia distincto hoc cognoscunt se quilibet, &
ceteros Angelos, & omnia creata obiecta ordinis nature:
non quidem sobriacordum, nec Hominum, nec Angelo-
rum: qui si hoc obfer, vt homines ab Angelis, & existis in-
feriores a superioribus comprehendantur.

SEPTIMA CONCLUSIO.

SPECIES, quibus haec intellectuales substantiae obiecta cognoscuntur, non à rebus acceptas, sed à sui expressione in mente, & concretas possident, quibus indigent necessario ad aliorum Angelorum cognitionem minime vero ad sui notitiam: nam & si naturalis species ipsam naturaliter representans sit possibilis, ad effectum super fuit. Species has in superioribus vniuersaliores, quam in inferioribus iudicamus. Dari in illis voluntatem consequenter deducimus: liberoque fratribus, quo boni libera bona opera patrando suam beatitudinem nodum allequam meruerunt ipsis in aliquo reali instanti precedentium beatitudinem meritorum tributam: & mali liberè peccando suam aeternam damnationem, in ignemque aeternum, in quo tanquam in carcere, vt torquantur deputata, opprimuntur, immisionem: vtrumlibet autem, illorum, scilicet meritum, & istorum peccatum in secundo suae creationis instanti accidisse putamus, cum in primo instanti neque ipsos mereri, nec peccare posse iudicemus. Amant se amore naturali, itemque alios à se, Deumque simili amore pluiquam se diligunt.

OCTAVA CONCLUSIO.

CAEFERA autem opera, quae praeter Angelicam naturam in principio, creauit omnipotens in cap. i. libri Geneseos cernimus enarrata. An omnia simul, an naturalium dierum successione formata disputationibus subiectam esse materiam sentimus: & non ignobiles pro vtraque parte euincendas difficultates. Nobis autem praeponderanda, & nunquam desferenda est mens Magni Nostri Augustini Parentis, eiusque sententia: quam, non vt certam omnino, sed vt probabilem tantum ipse proposuit, apperuitque: atque ita vt probabilem sustinemus relegantes ab illa omnes impossibilitatis

tatis, &c. notas, quas aliqui, veluti huc et illas in solent, ex-
 citarunt: non vero eas in alteram exucientes opinionem;
 fed utruumque, pro se probant, ut affirmant, & impo-
 tentem omnia sine diebus in omni diebus creandi illos, que
 sex de scriptis creationis dies de Angelorum cogni-
 onem, & de vespertina intelligi possent: quorum alia
 in Verbo, alia in seipsis

Præfatio in Anno 5. P. N. Augustini Grabatelli
Carissimi Patris Carissimi Praesentibus

Er. Antonio de
Pulma, sub presidio P. M. Fr. Joannis de Zamora R.
P. N. Provincialis sacri, & huius Provinciae Secretarii
Die 3. mensis May. Anni 1667.

...

...

PARADISI

CHRISTIANORVM

MOENIA CVSTODIENTI ANGELICO
gladio, fidelium agmina splendescantibus illustranti
fulgoribus, infidos vero igneis flammis
comburenti.

CATHOLICAE FIDEI FIRMISSIMO
propugnaculo, pietate iusto, iustitia pio, quod dum imita-
tur lumina solis, tamquam alia lucida nubis columna, vt
lucida, misericors errorum exterminat tenebri-
cosam noctis caliginem;

VTQVE NVBIS, FLVMINA IVSTA IACIT IN
eos, qui lubricum malitiæ desertum inhabitantes, ve-
ram doctrinam amenti tenacia despiciunt.

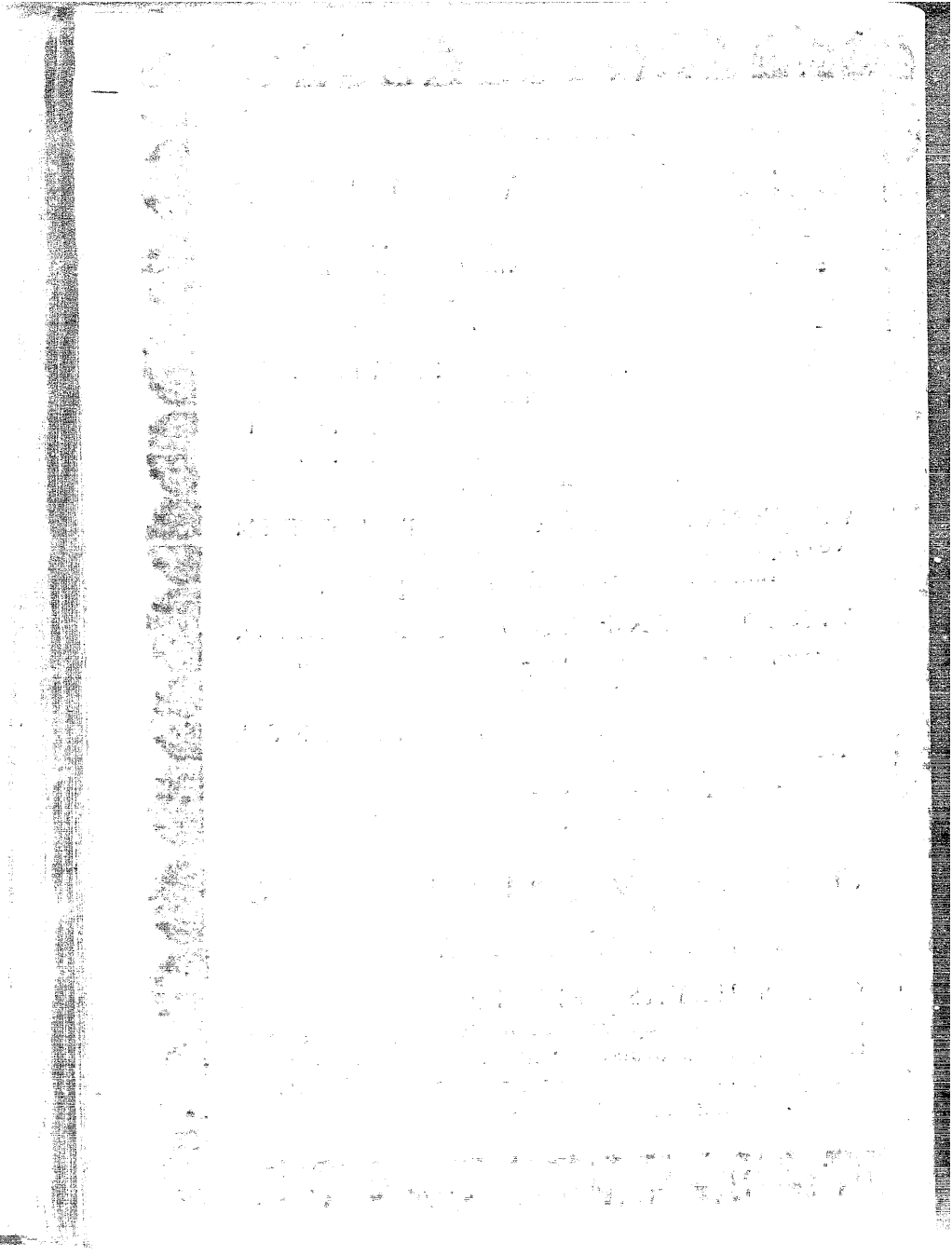
AVREO IN TEMPLO DEI CANDELABRO,
semper oleo Sanctissimæ Triados amoris lucerna
ardens, & lucens.

INTER COELORVM ASTRA LAVDANTIA
Dominum oracula viua luminari maiori, & bene ma-
iori vt potè veri iustitiæ Solis causam æquis
lancibus ponderanti,

S. INQVIVISIONIS

TRIBVNALI GRANATENSIS,

CVIVS PIETAS OFFICIOSA CLEMENS,
sapientia victrix, frugifera, florens, cuius regiminiis gladio
totus componitur orbis, tota illustratur Hispania, Bœtica
Augustiniana Prouincia sua Granatæ Comitia cele-
brans, has S. Theologiæ conclusiones D.S.C.

PRIMA CONCLUSIO.

FINALIS causa, seu finis, qui primum inter intellectualis agētis motiua obtinet locum, est (vt apte a Philosopho definitur, & ab omnibus vt certum supponitur) *id, cuius gratia cetera fiunt: recteque in finem cuius, & finem cui* tamquam in duos inadæquatos fines bipartitur, ex quibus vnus integer, totalis, & adæquatus coalescit; diuiditur etiam finis *cuius* in finem formalem, seu *quo*, & in obiectum, seu *qui*; estque vera, realis, & intentionalis causa per rei mouentis bonitatem in actu proximo ad operandum constituta, quæ agenti est ratio volendi propter finem. Huius igitur causalitas in quadam attractione, seu allectione, qua trahit ad se, & allicit voluntatem agentis, vt effectus ipsius gratia ab efficiēti causa cōficiantur, formaliter consistit: etenim eiusmodi causalitas neutiquam est *modus aliquis accidentalis*, sed motio quædam realis *intentionalis*, qua ipse finis efficit, vt ipsius agentis examine effectus re ipsa operetur.

SECUNDA CONCLUSIO.

DE illis entibus, quæ sunt rationis expertia communiter dictum est: non operari propter finem, ac proinde vt certum supponitur rationalem creaturam propter finem operari, inuid potius propter plures fines non vltimos agere posse conperum est; quod si vltimi sint, non posse propter ipsos nec simul, nec disiunctim, bene tamen successiuos operari iudicamus. Vltimus rationalis creaturæ finis nihil aliud præter Deum potest esse (cum nulla substantiæ creatæ perfectio possit eius appetitum quietare) ipse ergo est, ad quem omnes actiones hominis bonæ expressè, & formalitèr, aut saltem implicite diriguntur, possidetque vtpote summum bonum essentialis beatitudinis superna-

turalis obiectivæ patriæ rationem , non solum secundum perfectiones absolutas , sed etiam secundum relativa predicata , taliter , quod si per possibile , vel impossibile videretur ab aliquo Divina Essentia sine personis , aut vna Divina Persona sine altera (siue relationes aliquam , siue nullam superaddant Divinæ Essentiæ perfectionem) non remanere beatum ex vi talis visionis asserimus.

❖❖ TERTIA CONCLUSIO. ❖❖

BEATITVDINEM formalem, & essentialem hominis operationem esse creatam animæ nostræ , eamque pertinere ad facultatem intellectivam constanti defensamus: ex quo manifestè deducimus tãquam certum nullatenus esse aut illapsum Dei in anima; atque etiam asserimus increatum Dei visionem nullo pacto induere posse rationē beatitudinis visionis respectu intellectus creati, idque etiã inspecta absoluta potentia Dei ; repugnat enim , & ex pluribus capitibus contradictionem involvit , quod per eiusmodi visionem increatam Dei beatus denominetur videns , ac per consequens beatus per illam denominari formaliter beatus non potest ; quemadmodum nec de potentia absoluta potest denominari beata rationalis, seu intellectualis creatura si præcisè ad suam formalem beatitudinem nunc passivè se habeat; neque enim potest rectè saluari quicquid tantus conceptus formalis beatitudinis in multiplicitate plurium operatum ; sed in vnicâ tantum , quæ quidem operatio assequutio , consummataque ipsius Dei possessio sit , & cui cæteræ operationes tamquam passiones , seu proprietates debite subsequantur , debet poni , vt mentem Angelici Preceptoris Divi Thomæ , & vestigia discipulorum eius non effugiamus.

(***)

QVAR.

15
 QUARTA CONCLUSIO.

OPERATIO, in qua ponimus formalem patriæ beatitudinem, est beatifica, claraque Divina Essentiæ visio, quæ quidem intellectus creati perfectissimæ operationis rationem sortitur; quapropter amor supernaturalis Dei visus est operatio ad talem visionem subsequenda tamquam passio, seu proprietas; comitantur etiam illum, qui statui potestur beatifico, sanctitas, atque etiam directio voluntatis, ita, ut non per solam Dei voluntatem extrinsecè se habentè, sed abintrinseco non solum ex vi visionis beatificæ, verum etiam ex amore supernaturali beatus maneat impeccabilis: unde si per absolutam Dei potentiam actus amoris in beato desineret esse, dummodo actus visionis remaneret in ipso, adhuc tamen peccare non posset, cum certum sit, incompatibilem esse summam miseriam, qualis est peccati labes, cum illo unde quæque felicissimo statu beatitudinis.

QUINTA CONCLUSIO.

SANCTORVM Beatitudinem fore de facto perpetuam perspicua, & constantissima veritas est, atque in libro Sapientiæ, cap. 5. satis superque declarata his verbis habetur: *Iusti autem in perpetuum vivunt*; & quod eiusmodi beatitudo sit merces, etiam ibidem ostensum est, ut indicant verba sequentia: *Et apud Dominum est merces eorum*. Nec in via, dum incedimus, & sumus habituali gratia condecorati, deficiit nobis beatitudo supernaturalis; ceterum non est ita perfecta sicut illa, qua beati fruuntur in patria, & sic merito communiter appellatur beatitudo imperfecta; in nobis itidem reperiri in via naturalem beatitudinem imperfectam, pro comperto habemus: beatitudo igitur supernaturalis imperfecta consistit in operatione facultatis intellectuæ con-

templantis Deum vt superna naturalem authorem, natu-
ralem vero in perfectissima operatione, quam creatu-
ra rationalis, aut intellectuaus habet circa Deum natu-
ralem finem per creaturas cognitum, sitam esse iudi-
camus.

❖ ❖ ❖   SEXTA CONCLUSIO.   ❖ ❖ ❖

VISIONEM beatificam, que (vt dixi) est nos-
tra formalis beatitudo, talis est, vt ad illam
quam plurimæ perfectiones consequantur, se-
curitas, videlicet, exclusio omnis mali pœnæ,
interminabilis perpetuitas, summè radicata in amissibili-
litas; item fruitionis, seu delectationis supernaturalis ac-
tus, beatitudinem essentialem tamquam propria passio
consequitur; quem non ad partem intellectuam, sed
ad voluntariam expectare censemus; hunc etiam comita-
tur possessio omnis boni recta ratione desiderabilis, vt
constat ex illis verbis Regij Vatis dicentis: *Satiabor cum
apparuerit gloria tua*: ex his etiam colligitur formalem bea-
titudinem esse incorruptibilem, adhuc vt potentia Dei
absoluta, & quamuis eadem inspecta potentia, à Deo
corrupti possit, hoc non obstante ab intrinseco incor-
ruptibilis exiit, cum potentiam intrinsecam ad non ef-
se, seu diuini concursus suspensionem exigentem non in-
voluat. Principalius inter omnia naturalia, quæ homi-
nem comitantur est liberum arbitrium, quod requisitis
omnibus ad operandum positis, potest operari, & non
operari: ex quo apparet, quod voluntarium dicitur il-
lud, quod est à principio intrinseco cum cognitione finis, &
aliorum, hæc enim definitio ab omnibus tam-
quam certa recepta est.

SEPTIMA CONCLUSIO.

10

VOLUNTARIUM enim latius, vniuersaliusque se habet, quam liberum, siquidem non ex voluntario inferitur liberum, bene tamen ex libero voluntarium; non enim inferitur bene est liberum: ergo voluntarium, licet recta illatione inferatur, est voluntarium: ergo liberum. Voluntarium etsi plures sortiatur partitiones, satis celeberrima diuisio est indirectum, & in indirectum: directum sine actu formali voluntatis nequit esse; indirectum vero (quod ab omnibus communiter pura ommissio nuncupatur) quamuis possit esse sine actu formali, non tamen sine actu interpretatiuo potest inueniri, & simili modo requirit interpretatiuum actum intellectus ommissio, non tamen formalem aduertentiam, seu cognitionem eius, quod omittit. Vt enim hæc ommissio tribui valeat cu'pe, liberaque sit in actu, necessarium est omnino, vt qui omittit, non omittere teneatur. Vnde pura ommissio libera, obligante præcepto, absque formali actu peccaminosa non repugnat.

OCTAVA CONCLUSIO.

VIOLENTVM, prout ab omnibus Philosophis habetur, est à principio extrinseco passo non conferente vim, sed positivè resistente; unde voluntas in eliciendo suum actum non patitur violentiam, nec est capax illius, sed eo ipso, quod elicit, ille actus non est violentus, sed voluntarius; nec illam patitur incessatione cuiuscumque actus etiam beatifici, aut incessatione ab omni actu, si id per solam suspensionem concursus Diuini, aut obiecti subtractionem fieri contingat, poterit tamen illam pati, si ab aliqua causa particulari impediatur operari, quæ tamen non erit simpliciter, & directe violentia, sed indirectè, & secundum quid.

quid. Patietur autem voluntas violentiam in actibus im-
peratis faciendis per alias potentias. Taliter cum bono
voluntas conuenitur, talique propensione ipsi adheret,
vt malum sub ratione mali nequeat amare, nec bo-
num sub ratione boni valeat odio
habere.

*Propunabuntur in Almo S. P. N. Augustini Granatensi
Canobio pro Comitibus Prouincialibus per Fr. Andream
de la Cruz, sub presidio P. M. Fr. Ildephonsi Nieto
Conuentus de San Lucar Pristis. Die 4. mensis Maij.
Anno 1667.*

SACRI
SENATVS FLORESCENTI,

ET AMOENITATE VERNANTI FRUCTIFERO
 virtutum viridario, quod lilijs pulcherrimis omnigenæ sa-
 pientię contexta virorum exornat Corona, mirifi-æ
 varietatis omnium ambit disciplina;

SACRAE PAGINÆ, THECLOGIÆ SCHOLAS-
 ticæ, & Moralis sydereus candor illustrat, Iurispruden-
 tiæ splendor in regimine comitatur;

SANGVINVM A STIRPE NOBILIVM
 purpureus nitor condecorat, ac denique egenorum aly-
 lum, pauperumque tutelare Vrbs coro-
 nata veneratur:

Illustrissimo, Amplissimoque Domino

ALMÆ GRANATENSIS
ECCLESIAE DECANO,
 ATQVE CAPITVLO.

ECCE, VBI DICTI SALVTIFERI VIRTVTVM
 cumulantur fructus! Ecce, vbi redolent tot scientiarum li-
 lia! Ecce, vbi leguntur tot prudentię flores! Sed vnũ tot
 exurgunt perfectissima incrementa? Ex diuino maxi-
 meque feruente cultu præfatæ S. Ecclesiæ,
 nulli secundæ;

CVI, VT MAGNA IPSIVS FOVEATVR LVCE,
 maximoque tutetur fulgenti pietatis clypeo, ac denique
 foecundissima irrigetur ipsius sapientię abyso, Augustiniana
 audet Boetica Prouincia, sua, Granatæ, Comitia exol-
 uens, lilia hæc Theologica suis adiungere lilijs, atque in
 aliquale obsequium supplex deferre, atque
 donare gaudens.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1926

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PRIMA CONCLVSIO.

MORALITATIS species actuum humano-
rum bonitas, & malitia sunt, istarum quælibet est duplex: vna physica, moralis alia, sicut libertas quæ est physica, & moralis ad actus cuius moralitate non sufficit quæcumque libertas, enim vero requiritur illa,

quæ tendat in rationem boni honesti, aut in malum illi oppositum, & per istam libertatem constituitur formaliter actus in esse moris. Gaudet autem bonitate moralis actus ex eo, quod sit conformis legibus, caretque illa, quatenus est difformis regulis; sed ex hoc non inferas bonitatem moralem consistere in conformitate formali, quæ est relatio ad ipsam regulam, iudica enim vitam esse in conformitate fundamentali actus cum iudicio recto, quæ conformitas est sola substantia actus connotando iudicium rectum dirigens illam; neque enim sufficiens est conformitas cum natura rationali vt rationalis est, sed necessaria est conformitas cum ratione recta, vt cum lege approbante. Idem dicimus de malitia moralis seruatis seruandis. Moralitatisque specificatiuum formale sumitur ab obiectis amabilibus, & odibilibus, non secundum se consideratis, sed prout regulatis legibus, aut rationis practicæ dictamine.

SECUNDA CONCLVSIO.

IN duplici differentia circumstantia sumitur; vna tribuens speciem actui, altera augens illius bonitatem, aut malitiam; prima etiam accipitur dupliciter; vno modo prout tribuit primam speciem actui, & sic se habet vt differentia essentialis in esse obiecti; altero modo animaduertitur, non prout tribuit primam speciem, sed secundam, & sic accepta est circumstantia comparatione primæ speciei; at respectu speciei, quam tribuit, non se habet vt circumstantia, sed vt obiecti essentialis conditio. Vo-

luntatem esse principium morale formaliter adstruimus: unde si voluntas comparatur ad actum bonum precise, hoc est, secundum, quod est productus actus boni moraliter cogniti ut talis, est bona moraliter; si verò comparatio fiat ad actum malum mala moraliter est. Sicut est impossibilis actus habens bonitatem ex obiecto, malitiam verò ex fine, ita & actus gaudens bonitate ex fine, & malitia ex obiecto non est d. bilis; quo non obstante tucmur, opus boni ex obiecto electum propter finem extrinsecum bonum habere duplicem bonitatem, alteram ex fine, quam nullus hucusque negavit, alteram ex obiecto, quam aliqui non admittunt.

TERTIA CONCLUSIO.

SUBSTANTIALIS prima, & principalis malitia, seu bonitas externi actus ex illius obiecto desumitur, electionisque precipua bonitas, & malitia à fine suscipitur, minus precipua ab obiecto. Actus in specie indifferentes, nec boni, nec mali dantur secundum obiecta, sed hæc indifferentia moralitatis species tertia non est; in supernaturalibus actibus indifferentia secundum speciem nequit dari. Per se loquendo non est dabilis actus humanus indifferens in individuo, bene tamen actus liber indifferens per accidens. Non solum absque variatione numerica, verum etiam sine mutatione reali intrinseca in esse naturæ eundem numero actum posse mutari de bono in malum, & de malo in bonum posse transire habemus tamquã certum. Boni finis intentio a prava electione non repugnat vitari; adstruimus itaque bonitatis, & malitiæ quantitatem, quam electio tenet ex obiecto, non attendi ex bonitatis, & malitiæ intensiois quantitate; malitiæ electionis quantitas desumpta à fine extrinseco quantitati malitiæ interioris correspondet.

(***)

QVAR.

19
 QUARTA CONCLUSIO.

CONTRARIA ex Aristotele 5. metaphysicæ, capit. 10. Sunt, quæ sub eodem genere maximè distant, & ab eodem subiecto mutuo se expellunt; ex indeque asseruimus vitium opponi virtuti acquisitæ oppositione contraria. Vitia contra supernaturalia directe, & per se opponuntur virtutibus infusis, quamuis vitia contra naturalia tali oppositione non possint gaudere. Tamquam certissimum defensamus esse in homine naturalem propensionem ad virtutes, & vitium, aut peccatum esse contra huiusmodi inclinationem. Appetitus elicited circa virtutes est naturalis, & necessarius, non solum quoad exercitium, quod est extra controuersiam, verum etiam quoad specificationem, quod inter Theologos in dubium vertitur, & sic vitia in illo sensu sunt contra naturam, seu contra appetitum elicited naturæ. Appetitus sensitius inclinatur ad malum materialiter sumptum, seu ad peccatum acceptum pro materiali, etiam si non inclinatur naturaliter ad malum rationis, vt malum formaliter est.

QUINTA CONCLUSIO.

PECCATVM iuxta Parentem Nostrium August. est *dictum, factum, vel concupitum contra legem Dei æternam.* Aliud est omissionis, commissionis alterum; primum est ommittere id, quod lex præcipit, secundum verò committere, seu efficere id, quod prohibitum est aliqua lege; primum contra præceptum affirmatiuum, secundum contra negatiuum præceptum versatur. Licet de facto, & moraliter loquendo non detur pura omisso culpabilis, possibilis est pura omisso culpabilis, & peccaminosa ex natura rei abique vilo proprio actu, qui concurrat vt causa illius; quamuis enim actus, qui est causa omissionis, sit moraliter malus; ille tamen, qui non induit rationem cause omissionis, sed se ha-

habet concomittanter, siue sit de se Incompossibilis, siue non cum obseruantia precepti, nequit vitari ex omissione culpabili. Actus, qui est causa omissionis culpabilis, est malus eadem malitia, tam numero, quam specie, ac est ipsa omisio culpabilis, taliter, quod ex malitia actus causantis omissionem, & ex omissionis malitia constetur vnicum peccatum.

SEXTA CONCLUSIO.

PECATA alia sunt prohibita, quia mala, alia mala, quia prohibita, & tam ad illa, quam ad ista requiritur lex, taliter, quod sit de intrinseca ratione peccati esse contra legem, quæ quidem lex tam necessaria est, vt si deficeret, non existeret peccatum, vt constat ex illo Pauli ad Romanos 4. *Vbi enim non est lex, nec preuaricatio.* Malitia formalis peccati commissionis non est relatio dissonantiæ, aut difformitatis cum natura rationali; neque est aliquod priuariuum, & possitiuum, siue vtrumque concipias in recto, siue vnum in recto, & alterum in obliquo; neque est priuatio rectitudinis debitæ actui, neque aliquid aliud, quam ipsa substantia actus liberi cum connotatione debiti carenti tali acti, & cum hoc coniunctum sit quid possitiuum, asserimus consistere formaliter in positiuo. Duo dicit peccatum, vnum de materiali, alterum de formali, quod dicit de materiali est entitas ipsius actus peccaminosi, de formali vero malitiam moralem; & licet Deus immediate concurrat ad materiale, non tamen prædeterminat voluntarem creatam, & sic nullo modo est causa peccati.

***

(***)

PECCATVM primi Parentis in posteros transfundi vsque adeo certum fuit, & fidei firmitate stabilitu, vt nullus hæreticus, aut schismaticus id negauerit, constatque ex illo Pauli ad Romanos 5. *Per vnum hominem peccatum in hunc mundum intravit, & per peccatum mors, & ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccauerunt.* Hoc quidem peccatum originale est verè, & propriè peccatum, & culpa, consequenterque defectus voluntarius ipsi Adæ, & posteris eius, non secundum se consideratis, & quatenus tales personæ sunt, sed in quantum sunt membra, & quasi partes vnius naturæ ex illis constitutæ. Institutione diuina factum fuit, vt voluntas Adæ esset voluntas totius naturæ quoad effectum acquirendi, vel amittendi iustitiam; & licet certum sit interuenisse acceptationem ex parte Adæ de acceptanda iustitia pro se, & posteris, non tamen fuit necessaria talis acceptatio, vt effectus iustitiæ in posteris esset voluntarius. Si Adamus non comedisset fructum arboris vitæ, sed aliud præceptum violasset, non transfunderetur peccatum in posteros, sicut si sola Heua peccaret.

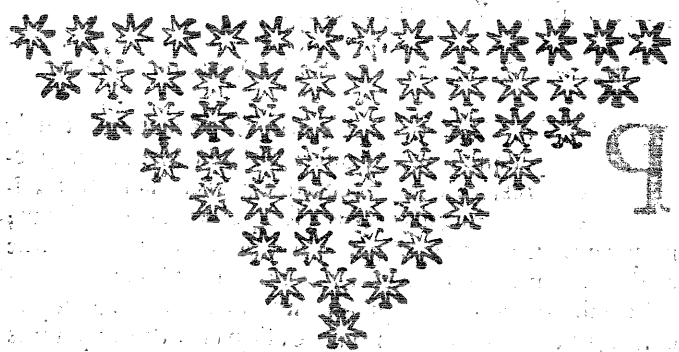
OCTAVA CONCLUSIO.

PECCATVM originale non est peccatum actuale Adæ, à quo ipse, & posteris eius denominentur peccatores, & sic tale peccatum in posteris non est aliquid per modum actus, sed per modum habitus; neque eius essentia est aliqua forma, per quam posteris Adæ amittunt similitudinem Dei, & acquirunt Dæmonis similitudinem, in quo aliquis erravit; nec aliqua concupiscentia, vt est hæresis aliorum; nec aliqua morbida quantitas in anima existens, vt alij insipienter tenuerunt; neque reatus ad poenam; neque priuatio omnium donorum, quæ consequuntur priuationem gratiæ; neque priuatio iuris ad hæc om.

omnia dona; neque priuatio conformitatis habitualis ad legem; neque aliquid aliud quam priuatio gratiæ sanctificantis vt sanctificans est. Causa efficiens peccati originalis est peccatum primi Parentis non physica, sed moralis. Generatio non aliter concurreit ad peccatum originale, quam producendo subiectum, in quo peccatum actuale Adæ necessario insluit peccatum originale, nisi impediatur à Deo. Subiectum tans peccati est sola essentia animæ.

(* * * * *)

*Propugnabuntur in Almo S. P. N. Augustini Granatensi
Cœnobio pro Comitijs Prouincialibus à Fr. Ludouico de
Molina, sub presidio P. M. Fr. Francisci Syluestre,
eiusdem Conuentus Prioris. Die 5. mensis Maij. Anno
Domini 1667.*

21
VERO VIRTVTVM VIRO,

NATVRÆ DOTVM

SPLENDORIBVS CORVSCANTI FIRMA-
mento, iure legum, & iuris lege eminenti fixa constantia
Soli, litterarum præfidi munito, scientiarum mu-
nitissimo præfidio;

OPTIMARVM ARTIVM PRAECLARA ERVDI-
tione summè præelegantem apici, prudentiæ speculo, hu-
manitatis epilogo; vtriusque iuris abstrusiora arcana
mira in lucem dexterritate pandenti.

SOLE IPSO PVRIORIS SANGVINIS CLARITA-
te condecorato Heroi, cuius genus à proavis ingens, exi-
miumque paternæ nomen virtutis, melioris panegy-
ris pangi debebat encomijs:

D.D.PETRO DE VLLOA
GOLFIN PORTOCARRERO,

MERITISSIME OLIM APVD CONCHENSE
Salmantice maius celeberrimum Collegium perillustri to-
ga insignite; cuius mirum ingenium in culmine honorificæ
Decreti primariæ Cathedræ in Salmanticensi Academia,
sicut lux super candelabrum, positum, splendidissimos
eloquentiæ radios emisit;

POSTEA VERO IN FORO REGIO H' SPALENSI
rectissimi iudicis munus obtulit; in præsentiarum denique
omnia plausu in Regali Senatorum Cœtu Granatensi
Regius item, optimusque acclamatur iudex:

HVIC ERGO INCLYTO MECOENATI
Bœtica Augustiniana Familia pro Comitibus Prouincialibus
religata has Theologicæ disciplinæ conclusiones in ali-
quale gratitudinis pignus D.S.C.

F

PRI.

W A S H I N G T O N

THE UNIVERSITY OF THE DISTRICT OF COLUMBIA
SCHOOL OF ARCHITECTURE

RECORDS OF THE ARCHITECTURAL STUDENTS
OF THE DISTRICT OF COLUMBIA

1910-1911

INDEX

ALPHABETICALLY

BY NAME OF STUDENT

AND BY NAME OF PROJECT

1910-1911

PRIMA CONCLUSIO.

12

GRATIA tam apud sacros, quã prophanos Au-
thores solet multipliciter accipi; tum pro de-
core, aut pulchritudine, iuxta Psalm. 44. *Di-*
fussa est gratia in labijs tuis: tum pro gratitudi-
ne, quæ specialis est virtus, & pars iustitiæ: tũ
pro beneficio gratis collato, sic P. N. Aug. ad

Innocent. ep. 97. *Si autẽ gratia, utique nullis meritis debita, sed*
gratuita bonitate donata. Ita ultimo accepta vltterius pro per-
fectionibus naturalibus, quas de manu Dei accepimus, in-
telligitur, inter quas cõcurfus includitur generalis; denique
pro actuali auxilio à Deo hominibus collato vsurpatur ad
opera, quæ eorum potentiam, & adiuuitã excedunt. Hu-
iusmodi ergõ doni, aut indebiti cõcurfus iuuamine indiget
homo secundum diuersos status, in quibus vel est, vel conũ-
derari valet. Primus igitur status fuit originalis iustitiæ, in
quo homo cõditus fuit omnino ignarus perturbationis pas-
sionũ, ornatus gratia, cæterisque donis concomitantibus
Illam: secundus est naturæ lapsæ in peccatum cũ pugna pas-
sionũ, & motuum inordinatorum, in quo omnes nascimur
filij iræ: tertius est hominis per gratiam habitualem repara-
ti: quartus est naturæ integræ: quia tunc tandem naturæ puræ;
in horũ neutro fuit homo, poruit tamẽ esse, in primo vigo-
rem rationis sinẽ tamẽ iustitiã originali haberet, in secundo,
neque esset amicus, neque inimicus Dei, sed solis bonis na-
turalibus præpolieret. His statibus addendus est confirmato-
rum in gratia, non verõ confirmatorum in bono.

SECUNDA CONCLUSIO.

VT autem intelligatur quid ad vnumquemque ho-
rum statum spectet, cõsiderare opus est, quod ho-
mo, sicut duplici natura cõstat, scilicet sensitua,
& rationali, ita & duplici inclinatione, ad bona
nempe sensibile, aut delectabile, & ad bonum honestũ, ac

secundum rationem, vnde nisi homo habeat aliquid gratiæ
 superadditum nature inter has duas inclinationes, neutriqua
 pax, sed bellum inuenietur; est igitur necessarium aliquid na-
 turæ superueniens ad hoc vt ratio, aut mens subiciatur Deo,
 & vires inferiores menti, & rationi parcant. Status ergo ori-
 ginalis iustitiæ, & integræ naturæ inter se se conueniunt in
 hac virtutum inferiorum subiectione rationi, & huius Deo;
 differunt vero, quia originalem iustitiam non solum recti-
 tudo naturalis, verum & supernaturalis consequitur, at ve-
 rò status naturæ integræ tantummodo naturalis ponitur rec-
 titudine; præterea in statu originalis iustitiæ corpus esset
 subditum animæ, itaque esset homo in illo statu immorta-
 lis, & nullius mali capax, vt loquitur P. Aug. lib. 14. de Ciuit.
 Dei, c. 11. quod status naturæ integræ nullatenus conueniret.
 In alijs tribus statibus rebellio est sensualitatis in rationem;
 diuersimodè tamen, nam in statu gratiæ sanantis, etiã si vi-
 res inferiores non sint subditæ superioribus, ratio tamè sub-
 iicitur Deo per gratiam, rebellio autem ad agoniam, & me-
 ritum relinquitur, sed in natura lapsa, & in puris naturalibus,
 neque mens Deo, neque vires inferiores superioribus obe-
 diunt. Tãdem homo in natura lapsa, & in puris naturalibus
 differt, quia in puris naturalibus huiusmodi carentia subie-
 ctionis negatio est, sed in natura lapsa priuatio.

❖❖ TERTIA CONCLUSIO. ❖❖

QUAM VIS propter peccatum Adæ lapsus est homo
 ab illo felicissimo statu iustitiæ originalis, nõ ta-
 men eius intellectus lumen naturale mãsit extin-
 tum, itaut impossibilis sibi cognitio de quocum-
 que obiecto naturæ proportionato maneret. vnde in quo-
 cūque assignatorum statu potest certã, euidens inque noti-
 tiam assequi de omni verò naturali, nõ solum speculatio,
 sed practico, tam diuisiue, quam collectiue accepto, quin
 gratia specialis auxilij ad hoc perseindigeat, & si que requi-
 ritur, nõ est noua illustratio, sed tantum impedimentorum
 amo-

amotio, vt vero verum attingat probabiliter, gratiã per se
 requiri defensamus. Voluntas etiã infirma ad opera tamen
 aliqua bona valet: itaque infidelis homo nullam Dei noti-
 tiam habens aliquid opus bonũ ~~potest~~ sine speciali auxi-
 lio potest efficere; & licet homo sine gratia possit leuẽ vin-
 cere tentationem, graui tamen resistere, vehementemque
 superare, etiam si ratio vigilet, de facto, & in actu: exercitio
 absque gratia nequit. Similiter vires proprię humanę na-
 turę nullo pacto sufficiunt ad rotam legem naturalem ser-
 uandã, sed ad hoc omnino gratia requiritur, sicut & va-
 homo in statu naturę corruptę præcepta legis naturalis sub
 mortali obligantia seruet. Specialis gratiã iuuamen petit,
 omniaque peccata mortalia vitare, siue breui, siue longo
 occurrat tempore, sublata omni extrinseca difficultate,
 sine gratiã non potest.

••••• QUARTA CONCLUSIO. •••••

DARI gratiam, quę sit permanens quædam, & vera
 animę munditia, tunc ratio, tunc fidei roborat cer-
 titudo: hæc autẽ supernaturalium excellens for-
 ma spiritalis est: accidens in essentia animę im-
 mediate residens, habitualis qualitas à quouis alio habitu in-
 fusso realiter distincta, vnde & à charitate secernitur, à qua
 ob connaturale vinculum existit inseparabilis, licet de po-
 tentia absoluta mutua ipsi separabilitas non repugnet. Hu-
 ius habitualis gratiã, seu iustificationis nostrę. Trium inum
 gloriam Dei, & Christi finalem causam assignat; materiaicẽ
 item, seu subiectiuam agnoscit, essentiam nempe animę;
 ex cuius obedientiali potentia educitur: vnde efficiens cau-
 sa, & principalis ipsius solus est Deus, cui solum subditur po-
 tentia obedientialis creaturę tam de lege, quam de poten-
 tia absoluta. Formalis causa: iustificationis nostrę nulla est
 assignabilis nisi gratia. Causa denique gratiã huiusmodi
 meritoria solus est Christus, ex cuius meritis gratia, glo-
 ria, ceteraque dona supernaturalia Angelis, necnon ho-

minibus sunt collata, immo, & prima gratia primo paren-
ti eisdem merito est infusa.

❖❖❖ QUINTA CONCLUSIO. ❖❖❖

IN iustificacione impij verè remissio peccatorum in-
teruenit; unde in ea, quæ de facto datur, omnia leth-
alia peccata tolluntur, ita vt nullum eorum quoad cul-
pam maneat, ac proinde non solum teguntur, seu nõ
hupercantur, sed prout destruantur. Tanta gaudet perfec-
tione hæc superat aralis forma, vt de se sufficiens sit absque
nouo favore hominem filium Dei adoptiuum constitue-
re: immo & ipsa gratiæ infusio est peccatorum remissio, ha-
bitualis namque iustificans forma ex natura sua peccati ex-
pulsionem petit, quin ad huiusmodi præstandum esse actum
extrinseca condonatione, alio vè D. voluntatis indigeat ac-
tu distincto à voluntate infundendi gratiam. Gratia, & pec-
catum graue non solum physice, seu & moraliter opponun-
tur, ideoque conaturaliter, neque per aliquod breue tem-
poris instans simul coexistere possunt; in. mo per se ipsam
gratia peccatum adeo constanter, vel fugat, vel ab eo tui-
git, vt nec diuinitus coniungi valeant.

❖❖❖ SEXTA CONCLUSIO. ❖❖❖

AD quamcumque dispositionem licet remotâ gra-
tiæ nõ valet homo viribus nature fretus, quin gra-
tiæ innitatur baculo, se disponere. Eidem inter
dispositiones ad nostram iustificacionem primi-
mitus numeramus; præter fidem item spem ad dispositio-
nis munus admittimus, quam non solum vtilem, vt de ti-
more sentimus, sed necessariam foremur. Contritio, aut
dilectio Dei super omnia vltima dispositio est ad gratiam,
& ab ipsa prouocat efficienter, licet ipsam in linea disposi-
tionis antecar. Ita spheram dispositionis non prætergreditur,
vt nec de facto sit iustificans forma, nec ad hunc effectum

Dei

24

Dei potentia absoluta valeat euehi. Motus liberi arbitrij
in peccatum, quo derelictus super omnia mala, & in Deum,
quo diligatur super omnia bona tanquam dispositiones
ad iustificationem, putamus requiri.

◆◆ SEPTIMA CONCLUSIO. ◆◆

QVAMQVAM habitualis gratia, seu iustitia nobis
inherens ad eum perfecta sanctitas sit, quod ad ipsius
presentiam de facto lues peccati evanescat, & fu-
giat, queri tamē nō inepte solet, an Dei inspecta
absoluta potentia peccatū queat remitti mera Dei extrin-
seca condonatione sine infusione gratiæ? Cui difficultati
respondendum censemus, posse hominē eleuatū ad finē
supernaturalem emundari a peccati sorde per extrinsecam
condonationem ipsius, sine eo quod animam gratiæ sancti-
ficantis amittit veliat: & licet liberi arbitrij motus ad iusti-
ficationem de facto (vt inquitur) requiratur, potest tamē
Deus sine quoquoque motu hominem a peccato liberare:
vnde tandem potest peccator homo sine physica mutatio-
ne a peccato eripi, quamuis demus habituale peccatum in
gratiæ consilium priuatione. Licet de lege vnum peccatum
nequeat sine alio remitti, tamen valet de possibili: vnde &
originale sine actualibus, & vnum actuale sine altero tolli
pote per extrinsecam condonationem nō ambigimus. Im-
p̄i iustificatio, prout præcisè gratiæ infusionem, & pecca-
ti expulsionem dicit, est instantanea, nō autem prout dispo-
sitiones præexigit, quæ successiuè ponuntur. Denique im-
p̄i iustificatio, quæ fit iuxta cōmunem cursum gratiæ, mi-
raculosa non est, quamuis sit maximum opus Dei.

◆◆ OCTAVA CONCLUSIO. ◆◆

INTER effectus gratiæ meritum apud Deum numera-
mus, quod quidem dicitur in hominibus esse tenendum, &
quamuis hominis ad Deum non sit perfectum meri-
tum,

tum, facta tamen suppositione gratie, qua Deus illi cōferat dignitatem, & ius ad vitam æternam, hanc potest apud ipsam mercedem. Meritum ergo est opus bonum, cui de bezur merces. Aliud de condigno, & aliud de congruo communiter appellatur, primum verè meriti rationem participat, secundum vero sic dicitur, quia eius intuitu datur aliquid ex quadam decentia, & congruentia, non quia id quod datur tanquam merces, aut corona debeatur: vnde inter meritū de condigno, & præstitū quædam æqualitas, seu proportio reperitur, quæ merito de congruo deficit. Ad completam rationem meriti in actu secundo requiritur promissio, pæctum, aut acceptatio ex parte Dei tanquam conditio necessaria, meritum autè in actu primo, quod est dignitas, & vales operum, nullo modo ex ipsa Dei promissione provenit: itaque opera iustorum his conditionibus exornata condigne vitam æternam mereantur. Actus ad meritum non necessario exigitur, quare puram omissionem actus prohibiti vitæ æternæ de condigno meritoriam non negamus. Actus contritionis non est meritorius de condigno prima gratiæ sanctificantis; augmentum tamen huius sub merito nostrorum operum cadit, sub merito autem de congruo potest cadere prima sanctificans gratia, dummodo opera elicitæ ad illam mereantur a gratia, seu ab eiusdem gratiæ auxilio procedant.

( )

*Propugnabuntur in Almo S. P. N. Augustini Granatensi
Cenobio pro Comitibus Provinciaribus à Fr. Didato de
Roxas, sub presidio P. M. Fr. Bartholomæi de Flores
Prioris Gadicensis. Die 6. mensis May. Anno 1667.*

INTER CONSPICVOS
SANGVINIS NOBILITATE

HEROES CONDECORATO VIRO, QVEM EX
præclarissima stirpe, non laudata satis, satum forticiter, in-
calescenti tubæ afflatu in vniuersum fama diffundit; cuius
Maiorum gestorum illustrium splendores nulla ob-
tenebrabit posteritas.

OPTIMI IVDICIS EXEMPLARI MIRIFICO,
vnam semper æquitatem spectanti, rationis consonæ tru-
tinam in ferenda sententia ducem sequenti, iustitiæ solium
ingenti pietatis, humanitatisque prudentia mira
exornanti, maiestate:

D. D. FRANCISCO
MONZON,

APVD INCLYTVM, PERVETVSTVM, TOTO
que terrarum Orbe celeberrimum Collegium Maius S. Il-
dephonsi Complutense meritisimè olim Toga condeco-
rato; cuius ingenij præstantiam, litterarum copijs refertam
Academia intuens, ad primariæ Cathedræ fastigium ob-
tinendum, illustrandumque prouexit;

REGALIS INDE COETVS IVDICVM HISPA-
lensis eum virgam vigilantem admirans, agnouit; ac deni-
que in Regio Granatensi Foro præclarissimum Senatorem,
iudicem Regalem integerrimum, pientissimum
cuncti fatentur:

HVIC ERGO TANTO VIRO PROVINCIA
Augustini Solis ad maiorem sui celebritatem Capituli, tan-
quam Mæcenati suo colendissimo, vt multis beneficijs gra-
tias, etsi nõ quas debet, quas potest, referat; aßerta hæc Theo-
logica obsequentißima D. libens C. grata, venerabunda-
que O. & obtulisse gloriabitur.

IN THE CONGRESS

OF THE UNITED STATES

SENATE AND HOUSE OF REPRESENTATIVES

COMMISSIONERS OF THE GENERAL LAND OFFICE

REPORT

ON THE

LANDS BELONGING TO THE UNITED STATES

IN THE YEAR 1850

AND

ON THE

LANDS BELONGING TO THE SEVERAL STATES

IN THE YEAR 1850

AND

ON THE

LANDS BELONGING TO THE DISTRICT OF COLUMBIA

IN THE YEAR 1850

FIDES, vniuersaliter accepta, est assensus pre-
cas ob auctoritatem dicentis: quod si dicentis au-
 thoritas sit humana, fides humana dicitur;
 si verò auctoritas sit diuina, diuina etiam
 nuncupatur fides. Huius fidei diuinæ, seu
 Christianæ existentiæ rectè comprobatur tū

ex eo, quod nunc certò maneant Fides, Spes, & Charitas,
 tum ex eiusdem fidei necessitate; est enim omninò neces-
 saria ad salutem animæ, vtpote totius ædificij Christiani,
 seu spiritualis vasis fundamentum, initium, seu radix. Est ve-
 rè virtus Theologica, quia diuinum contemplatur obiec-
 tum. Eius autem assensus supernaturalis est, & obscurus; cre-
 dimus enim prout oportet ad salutem, & sic non assensu
 naturali, sed omnimodo supernaturali. Deinde credimus,
 non quia scimus, aut videmus; sed quia nobis Deus obscure
 loquitur, ideoque nō assensu claro, sed valde obscuro; prop-
 ter quod in eius obsequium nostrum captiuamus intellec-
 tum, egemusque ad ipsum præstandum pia affectione super-
 naturali voluntatis, à qua intellectus efficaciter moueatur,
 ac imperetur, vt talè fidei assensum sine formidine eliciat.

SECUNDA CONCLUSIO.

HVIVS nostræ Christianæ fidei obiectum, aliud est
 formale, materiale aliud. Hoc, non solum est ip-
 se Deus, verum etiam omne quodcumque credi-
 bile; illud autem ex duplici constat partiali
 æque, ac in recto ingrediente, ex Dei, scilicet, veracitate,
 & ex ipsius reuelatione. Veracitas Diuina triplex est. Prima
 est in essendo: & est formaliter ipse met verus Deus, & hæc
 non est formale obiectum fidei. Secunda est in cognoscen-
 do, & est, qua Deus non potest falli. Tertia tandem est in di-
 cendo, & est, qua nobis fallere non potest. Ex his duabus
 constituitur Diuina auctoritas, & constat partiale obiec-

tum

tum formale, quod, ex hac parte consideratum, est naturaliter, & euidenter cognoscibile. Reuelatio autem diuina, alia est creatura, in creatura; hæc est, qua Deus beatis loquitur, & est ipsa met essentia diuina; illa est, qua nobis hominibus loquitur, & hæc tantum est obiectum formale fidei, quæ quidem propter eius obscuritatem, obscure a nobis percipitur. Ex quibus liquido constat, obiectum adæquatum formale nocte fidei immediatum, ac primarium in intentione, & vltimum in resolutione, esse in creaturam Dei tantam incognoscendo, quam indicendo veracitatem clare cognitam; & eius creaturam reuelationem obscure intellectam.

TERTIA CONCLUSIO

CVM diuina reuelatio sit omnino obscura, eget aliquo principio, quo nobis manifestetur; illud autem est propositio humana Ecclesie, quæ propositio tantum se habet, vt mera conditio, seu applicatio. Fidei Diuine non potest subesse falsum. Non compatitur cum scientia, immo nec cum opinione; bene tamen cum euidencia in attestante; nihilominus problema sit, quod compatiatur, vel non. Non est formaliter discursiua; bene tamen virtualiter, seu obiectiue; mentaliter enim currit de vno in aliud obiectum, tangens hoc propter illud. Vnde & si non per triplicem actum distinctum, per vnum saltem, & euadema attingit obiectum crediti propter motiua credendi, quod idem est; ac attingere per discursum virtuales conclusionem propter præmissas. Hæc eadem nostra Fides Diuina, & supernaturalis reperta fuit in Angelis viatoribus; fuerunt enim, dum in via; Deo grati; sine fide autem impossibile est placere Deo. Propter eandem simul rationem fuit etiam reperta in primis nostris Parentibus in statu innocentie, siue in primo lux creationis instanti.

QVAR.

27
 QVARTA CONCLVSIO.

INTER totius nostri Christiani edificij fundamenta, secundum sibi vobis dicat sedem ipsam inter Theologicales virtutes secundam, etiam occupans sibi locum, que vera virtus est supernaturalis, vix potest habitus infusus, quoad substantiam, supernaturalis a solo Deo productus; ab eoque liberer donatus, cuius existit in eiusmodi necessitate satisfaciendi, non in eo sit esse credere ad salutem, sed vterius, requiritur operari, quod credimus: cumque cum illo bene sit operatura voluntas, ad eam dirigitur eius infusio, in ipsaque recipitur predictus habitus. Unde fit, quod voluntas sit subiectum virtutis spei, que quidem virtus tendit motu efficaci, & aggressivo in beatitudinum possibile, futurum, & aduam, que quidem conditiones ita indispensabiliter requiruntur ad rationem predictae virtutis spei, vt sine illis salua existere nequeat, cuius obiectum materiale primarium, & immediatum est ipsa beatitudo aeterna obiectiue sumpta; beatitudo vero formalis est obiectum minus principale. Obiectum autem formale adaequatum non est Deus, quatenus praecise, vt nobis bonum consideratur, sed sub ratione omnipotentis auxiliatoris.

QVINTA CONCLVSIO.

CVM predictae conditiones, possibilitatis scilicet, & futurationis requirantur ad obiectum virtutis spei, fit, vt in solis maioribus reperitur talis virtus: quippe respectu illorum solum possibile est, & futurum tale obiectum. Propter eandem rationem, etiam reperitur in Purgatorij animabus, in beatis vero nullatenus reperitur, vt qui obiectum suae spei feliciter iam possident. Similiter non reperitur in damnatis, cum illorum miser status sit aeternae desperationis, in quo nulla profus inuenitur redemptio. In isto statu viali, quoad Pat-

triam

triam pergitur; non per quod vis peccatum lethale commissum ab homine tollitur virtus, seu habitus spei, sed solum per infidelitatis, desperationis, aut praeumptionis actum; haec enim omnia peccata mortifera virtuti spei maxime sunt oppedita. Pius, & vnde quaque miserors Deus nulli iudicque suam damnationem expressit; quod si aliquid eam reuelare vellet, & de facto reuclasset, is tunc in tali circumstantia nullo modo teneretur firmiter sperare, licet verum sit, quod nunquam de diuina pietate, ac infinita Dei misericordia teneretur desperare.

SIXTA CONCLUSIO

INTER theologales virtutes, Charitas in tertio loco recto ordine collocatur. Est vera virtus supernaturalis Theologica, bonitatem diuinam respiciens pro primario obiecto, creatam autem pro secundario; quidquid enim Charitate diligimus, propter Deum infinite beniuuamur. Cumque verus amicalis amor, siue amicitia vera sit quaedam beniuolentia, qua quis complacet in bonitate illius, quem amat, ex cuius complacentia mouetur ad optanda illi alia bona, cuius sit capax, & totum hoc reperitur in Charitate, qua Deum homines prosequuntur, ex cuius complacentia mouentur ad dei desideranda extrinseca alia bona, cuius capax est, inde fit, quod vera sit amicitia, siue reciprocus amor hominis ad Deum, & Deum ad homines. Et quamuis in ordine virtutum, fidem sequatur Charitas, & spem, nihilominus his omnibus, ceterisque alijs valde perfectior est, ut potè cunctarum omnium forma, tribuens unicuique vitam: sine Charitate namque licet mancant virtutes quoad substantiam, vel sumum esse, manebunt tamen emortuae. Vnde Charitatem valde emendicant, ut inde quadam

28

SEPTIMA CONCLUSIO.

LICET predictæ Charitatis supernaturalis adeo maxima sit perfectio, non ideo est aliquid increatum, & diuinum, sed finita tantum, & creata qualitas. Vnde Spiritus Sanctus nequit vni per modum Charitatis, & multo minus per modum dilectionis. Est igitur creata nostra Caritas habitus quidam supernaturalis constituens hominem in ordine diuino, illumque potentem reddens elcere actus eiusdem ordinis circa Deum. Et quia limitata, & finita, capax est, vt ingratum, non est, cumque, sed vsque in infinitum; nulla enim intensiõnis, aut perfectiõnis mera describitur, quin possit magis, ac magis intendi, neque vlla reperitur Caritas ita intensissima, & perfectissima, quæ Deum ita non possit perfectiorem, ac intentiorem producere, licet iam infiniti capax est incrementi, vt nec de posse absoluto, omnium perfectissima, intensissima ve Caritas existerè possit. Hanc autem Charitatis intensiõnem, seu incrementum causant nostri boni actus non solum meritorie, sed etiam physice dispositiue.

OCTAUA CONCLUSIO.

HABILEVS Charitatis, ita est tota virtus agendi suos actus, vt nec de potentia absoluta possit voluntas elicere sine illo actus eiusdem rationis cum illis, quos elicit cum habitu, est enim tota, & adæquata ratio eleuans intrinsece potentiam; cumque hæc agat vt eleuata, sine predicto habitu non est potens proxime operari supernaturaliter. Vnde eiusmodi adiuuitas non potest per auxilium Dei extrinsecum suppleri, adhuc diuino posse spectato. Hęc predicta Caritas ita potest in hominibus, adhuc vita degentibus, esse perfecta, vt excedat in intensiõne beatorum Charitatem: quare absolute Caritas vicè potest excedere intensiõnem Patriæ. Per quodcumque peccatum mortale tollitur Caritas; ita enim huic

huit perfectissime virtuti quavis grauis Delicti offensa oppo-
 nitur, vt nullatenus possit cum illa comparari. Per nullum au-
 tem veniale peccatum remittitur; per illud tamen tolli-
 tur eius feror: & licet nullum graue peccatum possit si-
 militer petri; aut comparari cum Charitate, nihilominus,
 quod maxime, directeque illi opponitur; est odium
 Dei, quo quidem est peccatorum omnium
 maximum.

*Propugnaculum in Anno S. P. N. Augustini Granatensis
 de Grenobis pro Societate Provincialibus Fr. Iosepho de
 Thoma, sub presidio F. M. Fr. Didacti de Lezani. Die 7.
 mensis Maii Anno 1697.*

[The text in this section is extremely faint and largely illegible due to the dense floral border and fading. It appears to be a continuation of the text or a separate section.]

MAXIMARVM HESPERIÆ

VRBIVM CORONÆ,

VETVSTATE NOBILI, NOBILITATE
foelici, fidelitate celebri.

SENATVI INTER OMNES PURPUREO,
miro decoris refulgenti Hespero, sapientiæ fulgidam
dispergenti lucem, purissimos pietatis eiacu-
lanti radios.

MARTYRVM PURPUREASCENTI PRATO,
Diuorum germinanti flores de virginitate candidos,
& de passione pu-pureos.

VIRTVTVM OMNIVM MIRIFICO THEATRO,
totius doctrinæ columini rutilantiori, quod omni eru-
ditionis genere non tinctum modo, sed
est imbutum.

STRENVORVM MILITVM MATRI,
Heroumque semper ortiuo foecundo:

CVIVS EMISSIONES PARADISVS; COELI
climate, terræ hubertate, amœnitate pulcherrima, sed ma-
gis suorum Ciuium regimine florecenti concord.a, quæ
adinftar mali punici nitido honorum omnium appri-
mè diademate cingitur, venerationi sancto-
rum præcordia pandens.

EXIMIAE CIVITATI
GRANATENSI,

EIVSQVE GRAVISSIMO COETVI, AC SENA-
tui perillustri, Boetica Augustiniana Famèlia pro suorum
Comitiorum Prouincialium coronide, vt foeliciter in sine
coroneter certaminis, hæc asserta Theologica affectuo-
se dicat, & reuenter offert.

H

PRI.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
 DIVISION OF THE PHYSICAL SCIENCES
 DEPARTMENT OF CHEMISTRY
 5712 S. UNIVERSITY AVENUE
 CHICAGO, ILLINOIS 60637
 TEL: 773-936-3700
 FAX: 773-936-3700
 WWW: WWW.CHEM.UCHICAGO.EDU

PRIMA CONCLUSIO.

INEFFABILE, atque inscrutabile D. Verbi
Incarnationis mysterium, non solum huma-
num, sed Angelicum possit iudicari: & negatiue,
subteruolat captum, solummodo enim di-
uina reuelatione, hanc testante veritatem

potest hoc perscrutari arcanum, cumque conueniens sit
summo bono esse summè cōmunicabile, summèque diffu-
suum, ex hoc personæ Diuinæ fuit incarnari conueniens,
nostraque cum humana natura ad supremum fuerit euecta
dignitatis cumulum, & fastigium, sibi fuit valde commoda
hec hypostatica vnio. Offensa, quæ Deo itrogatur per pec-
catum mortale, non solum secundum quid, verum etiam
simpliciter est infinita, ex quo per euidenter sequelam pu-
rus homo non solum pro alieno, sed nec pro proprio pecca-
to potest ad æqualitatem facere satis, sed quid si offensa in-
finita non foret? Sed adhuc non posset satisfactionem rede-
re æqualem; vnde Christus Dominus solummodo potuit
humanum reparare genus, satisfactionemque æqualem,
immo & superabundantem comparare, cum eius opera va-
loris fuerint simpliciter infiniti, superexcedentisque in æ-
stimabilitate morali grauitatem offensæ Deo illatæ.

SECUNDA CONCLUSIO.

SATISFACTIO Christi Domini extitit ex toto ri-
gore iustitiæ, nulla enim ex conditionibus ad illam
necessario requisitis ei defuit, quam veritatem cum
communis consensu Patrum testatur Doctorum Do-
ctor Maximus Magnus Præsul Augustinus, lib. 3. de Trinita-
te, dicens: *Diabolus à Christo Domino non potentia, sed iustitia
victus, & superatum fuisse*; hinc inde conuenienter collige,
Christum Dominum tua satisfactione constituisse Deum
debitorem ex iustitia ad sui acceptationem, non tamen ab-
solute, sed supposito saltem implicita promissione, qua

Deus se obligauit ad eius acceptandam satisfactionem; homo enim iustus hac promissione ius habet in gloriam, vt hereditatem. Christus Dominus fuit predestinatus, & predestinatus redemptor ante futuram praedestinationem peccati, cum hoc rament recte cohæret Verbum Diuinum non fore incarnatum ex vi presentis decreti, nullo existente peccato; licet autem omnia defuissent peccata actualia, dum modo remaneret originale, adhuc Christus Dominus veniret, ex vi presentis decreti.

✠ ✠ TERTIA CONCLUSIO. ✠ ✠

IN Christo Domino vnâ tantum fuisse personam vt catholici cōtra hereticos defendamus, vtraque enim natura fuit terminata personalitate Verbi, consequenterque caruit substantia creata, ad quam humanitas assumpta habuit propensionem. Fuisse in Christo Domino corpus phantasticum, erat olim hereticorum assertum, nulli autem fidei insignito habitu hoc modo philosophari licet, fuit enim *verus perfectusque homo ex anima rationali, & humina carne subsistens*, & licet in instanti durationis fuerit vtrumque tempore assumptum eodem, prius tamen natura fuit anima euecta, quam corpus. Fuisse in Christo Domino habitualem gratiam tam certum est, vt contrarium asserere ad minus sit errori proximum: quæ necessaria non erat, vt humanitatem sanctificaret assumptam, hæc namque substantialiter formaliter sanctificata supponitur natura Diuina; necessaria tamen exitio, vt Christus Dominus conaturaliter eliceret actus supernaturales, & meritorios; quos de posse absoluto gratia auxiliante supplet defectum posset sine habituali elicere gratia, quæ licet infinita non fuerit, ita tamen limitatione creauit, vt sine a theogrematice sine termino in infinitum *augeri* potuisset.

❖❖ QUARTA CONCLUSIO. ❖❖

CHRISTVM Dominum ornatum fuisse scientia certum est, duplicemque in illo cognitionem reperiri increatam, scilicet, & creatam; per illam nequit Christus, vt homo intelligere, adhuc diuino spectato posse; licet autem in Christo admittantur scientia beata, & infusa, nullatenus negamus scientiam naturalem. Per scientiam beatam cognouit Christus Dominus in Verbo omnes existentes creaturas in quacunque temporis differētia, immò & aeternam eius visionis durationem; cum tamen anima Christi comprehendere diuinam non valeat essentiam, inde non potuit in Verbo videre omnia possibilis. Scientia infusa non solum in speciebus infusis saluatur, sed præter illas datur in anima Christi ex parte potentiae supernaturalis habitus scientificus, illam eleuans ad actus scientificos supernaturales, per hanc nouit Christus Dominus mysterium Sanctissimæ Triados euidentia quoad an est, non autem intuitiue; sed in visione beata prius cognita. Per scientiam naturalem non potuit Christus Dominus aliquid discere ab Angelo, vel ab homine, atque adeò nullū ex singularibus, quæ naturali lumine intellectus possunt cognosci, latuit scientiam Christi naturalem.

❖❖ QUINTA CONCLUSIO. ❖❖

NVLLO Christum Dominum deformatum fuisse peccato, adeò uti conuictum; vt oppositum esse reue sit hæreticum, & licet habuerit præceptum de subeunda morte, quod potuit omittens, *oblatu* est enim, quia ipse voluit; non tamen potuit aliquo modo peccare; omnique modis libertatis mansit illatum, magnam enim simplicitatem, & concordantiam seruauit cum libertate præceptum; scilicet amor beaticus sit omninò necessarius, non tamen sat oppositus prædictæ libertati. Unio hypostatica potuit de posse absoluto mereri à Chris-

to Damiano, per opera ipsam sequentia vniorem; de facto tamen non ita euenisse censemus; sibi autem meruit sui corporis gloriam; nominisque exaltationem, nobis quoque meruit gloriam, nostramque predestinationem, humiliterque omnia gratiæ dona, quæ post primi Parentis lapsum hominibus conferuntur. Christum Dominum simpliciter, & absolute posse dici predestinatum in aliquo proprio sensu, contentaneum censemus, & rationi, & Patribus, & cum in quantum homo, fuerit filius Dei naturalis, adhuc filiationis dignitatem, in quantum fuit homo, fore dicimus predestinatum.

✠ ✠ ✠ **SEXTA CONCLUSIO.** ✠ ✠ ✠

ECCLESIAM Sacramentis gaudere, nulli Catholicorū est questionī commendatum; nostra, quæ nouæ legis dicuntur, sunt septem, quæ a veteris legis discriminantur Sacramentis, non in ratione Sacramenti, sed quia nostra causant gratiam, illa verò nō, sed Deus ad illorū presentiam gratiam hominibus conferebat, omnia autem tam veteris, quàm nouæ legis dicente Angelico: *Præceptore, esse signum sensibile rei sacre prout sanctificantis nos, optimè definita iacent: ex quo si inferas Sacramentum genericè dici de his, & de illis, rectè inferes. Hæc sicut significant Christi passionem, gratiam, & gloriam, hæc autem omnia non analogicè, sed vniuocè; septem nostra Sacramenta, non solum secundam, sed primam nata sunt conferre gratiam, licet autem Sacramentum in formæ gratiam non elargiatur, non inde negamus esse Sacramentum, causabit enim gratiam, quando fictio recedat; quomodo autem nostra Sacramenta gratiam efficiant, an physicè, moraliter vè, est grauissima difficultas, sed cum in asserendo causalitatem physicam concordent placita Patrum, resolutorè dicimus physicè causare gratiam.*

VENERABILE Eucharistiæ Sacramentum fuit à Christo Domino institutum, quando in vltima coena, oblato pane, dixit: **HOC EST CORPVS MEVM**, eius materia necessitate Sacramenti est panis triticeus, præcindendo ab azimo, vel fermentato, nobis verò ex præcepto est necessarius azimus, Græcisque fermentatus; verba essentialia in illis: **HOC EST CORPVS MEVM** tantummodo saluantur, quæ à Sacerdote recitative proferuntur, & significatiue corpus Christi Domini in Sacramento collocatur, per vbi specierum, cuius ad species vnus est actio conuersiua, quæ ad corpus Christi terminatur tamquam ad terminum ad quem non adducendū, sed reproducendum. Species consecrata, formaque consecrationis sunt de essentia huius Sacramenti, non autē Christi corpus illis collocatum. Materia sanguinis est vinū de vite, cui admisceri debet modicissima aqua, & licet non omnia verba, quæ à Sacerdote dicuntur in Calicis consecratione sint de essentia formæ, peccaret tamen grauiter, qui aliqua ex illis malitiosè, vel negligentè omittit. Aqua nequit conuerti in sanguinem, quin prius conuerteretur in vinum. Sacramētum corporis, & sanguinis sunt vnum vnitatis integritatis, licet quodlibet illorum seorsim sit verum Eucharistiæ Sacramentum.

OCTAVA CONCLUSIO.

EXIMIVM Baptismi Sacramentum nobis fuit in lege gratiæ relictum, huius materia remota est naturalis aqua, proxima verò ablutio, & forma verba tradita per Ecclesiam. Confirmatio aliud nõue legis Sacramentum, cuius Minister est solus Episcopus, pro materia importat Christiana infanti positum, pro forma verba ab Episcopo prolata. Poenitentia sic desinitur, est *remissio peccatorum post Baptismum commissorum*, cuius materia

remota necessaria sunt peccata mortalia, sufficiens vero sunt venialia, vel mortalia iam confessis; proxima sunt peccantis actus, & forma sunt verba sacerdotis. Per hoc Sacramentum merita per peccatum mortificata ulterius remittuntur, secundum totam latitudinem, qua ante gaudebant. Sacramenti Extremæ-Unionis materia est oleum oliuarum ab Episcopo benedictum, proxima vero est unctio, formaque verba à Ministro prolata. Ordinis Sacramentum est, quo specialis traditur ordinatio potestatis ad septem gradus; Forma huius Sacramenti sunt verba ab Episcopo data, materia remota est instrumentum, quo ordinatus in suo ritur ordine, proxima vero est ipse usus. Matrimonij Sacramentum pro materia petit ipsa contrahentia, pro forma vero contrahentium verba.

*Propugnabuntur in Almo S. P. N. Augustini Granatensi
 Cenobio pro Comitibus Provincialibus, à Fr. Bartholomæo
 de Ayroto, sub presidio R. A. P. N. M. Fr. Francisci de
 Burgos huius Bæticæ Provinciae Diffinitoris. Die 8.
 mensis Maij. Anno 1667.*

